

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland -35 ct.

DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*

NIEUWE AVONTUREN VAN DE GROTE ONBEKENDE

Nr 12 Het moordenaarshol te Monte Carlo

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADRUUK VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ „JEDES“

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ „LIBRIS“

Ant. v. Dijkstraat 36 — Antwerpen

*

Het Moordenaarshol te Monte Carlo

HOOFDSTUK I.

WAARIN RAFLES EN CHARLES EEN GESPREK VOEREN EN DEZE LAATSTE EEN LANDHUIS HUURT.

Het was een prachtige, windstille laat-zomernacht; hoog aan de wolkenloze hemel blonken ontelbare sterren en de zilte geur van het zeewater vermengde zich met de warme, naar exotische bloemen geurende atmosfeer, die vanuit het binnenland kwam. Om deze tijd van het jaar, nu, volgens de kalender, de herfst reeds enkele dagen zijn intrede had gedaan, was het klimaat der Middellandse Zee op zijn best. De golven maakten slechts een lichte deining en sloegen zelfs niet hoog genoeg op, om het dek van de kleine, sierlijke duikboot te overspoelen. Het vaartuig voer met een snelheid van ongeveer 20 knopen per minuut, wat ongeveer een derde was van de vaart, die het aan de oppervlakte kon afleggen. Een paar dagen geleden was de „Nautulus“ (want het vaartuig was inderdaad de duikboot van Rafles), uit de door de vissers geschuwd kreek nabij Dieppe, waar zij gemeerd lag, vertrokken. De reis was onder zeer gunstige omstandigheden afgelegd, ofschoon niet altijd met onverdeeld genot,

daar de boot bij daglicht onder water voer om de opmerkzaamheid van eventueel voorbijvarende schepen of douanevaartuigen te verschalken. Slechts wanneer de duisternis was ingevallen, en alle kans op minder gewenste ontmoetingen bijna uitgesloten was, dook de „Nautulus“ uit het water op en konden de opvarenden van de frisse nachtlucht gretig genieten. De dag werd dan ook grotendeels doorgebracht met slapen, terwijl de passagiers 's nachts regelmatig uitstapjes naar het dek maakten. Rafles, Charles en James wisselden elkaar op geregelde tijden af aan het stuur en daar ze alle drie vroeger de wateren der Middellandse Zee reeds bevaren hadden, viel de navigatie hun niet al te moeilijk. Daarenboven was de boot gemakkelijk hanteerbaar, daar zij uitgerust was met alle nieuwe uitvindingen op het gebied der techniek en de motoren niet liepen op gewone stookolie, maar wel volgens een speciaal reactiesysteem, waaraan de atoomsplitsing tot basis lag. Reeds kort na het beëindigen der vijandelijkheden op het Europese vasteland, was Rafles in het bezit gekomen van het atoomgeheim (1) dat hij na herhaaldelijke proefnemingen te eigen bate had weten aan te wenden.

Op het ogenblik dat dit verhaal begint, bevonden twee mannen zich op het geribde

(1) Zie No. 1: Rafles duikt weer op!

dek van de „Nautulus”, in de nabijheid van de toegangstoren en leunden in gemakkelijke houding op de ijzeren verschaning. Zonder moeite zou men in hen Rafles en Charles herkend hebben, in druk gesprek gewikkeld.

— Waarom mopper je toch altijd zo, Charles? vroeg Rafles, daar de jonge man zoeven zijn ongenoegen had te kennen gegeven over de saaie reis.

— Ik mopper niet, antwoordde Charles, zijn standpunt verdedigend. Ik vind alleen dat we de duikboot op haar plaats hadden kunnen laten en de reis naar Monaco even goed per trein, auto of vliegtuig hadden kunnen maken. De godganse dag in een metalen kist opgesloten te zitten, werkt op mijn zenuwen! En trouwens, wij hadden wat meer rekening kunnen houden met Ophelia. Deze reis moet voor haar 't allerminst prettig zijn.

— Ha! zei Rafles langgerekt, is het daar, waar de schoen wringt? Dat had ik reeds in den beginne kunnen vermoeden!

— Het is dat niet alleen, antwoordde Charles, zich zwakjes verdedigend, terwijl een lichte bloes op zijn wangen verscheen, iets wat door Rafles bij de duisternis die er heerste gelukkig niet werd opgemerkt.

— Het zal toch wel de voornaamste reden zijn, hield Rafles koppig vol. Het is toch niet de eerste maal dat we dagen en nachtenlang met de duikboot op weg zijn en enkel 's nachts aan de oppervlakte kunnen komen. Toen heb je echter nooit enig protest laten horen!

Charles zweeg enkele ogenblikken, daar deze onweerlegbare feiten niet konden worden geloofend. Hij gevoelde zich in het nauw gedrongen en tenslotte zei hij:

— Nu goed, ik geef toe dat het om Ophelia is, ben je nu tevreden? Je weet trouwens heel goed dat ik steeds weinig voor deze reis voelde.

— Ja, zei Rafles, dat weet ik, maar er bleef ons geen enkele andere keuze. Ik wilde de duikboot bij de hand hebben om bij eventueel onvoorziene voorvallen veilig te kunnen ontsnappen.

— James had in zijn eentje de duikboot wel naar Monaco kunnen brengen, terwijl wij over land daarheen reisden, zei Charles.

— Ik hoop, dat je deze woorden niet ernstig meent, zei Rafles op bestraffende toon, of wou jij James meer dan twee dagen en twee nachten alleen aan het stuur laten en dan liefst nog zonder slaap of eten?

— Je hebt gelijk, John, gaf Charles bevestigend toe. Ik zie dat ik mij als een dwaas aanstel.

— Trek het je niet al te zeer aan, filosofeerde Rafles; dat overkomt de meesten in jouw geval, want Goethe zegt terecht: „De vrouwen in het algemeen zijn het sieraad van de wereld, doch één vrouw is voor de man dikwijls zijn daemonee”.

— Je overdrijft, John, protesteerde Charles; het is niet speciaal omdat het Ophelia is. Ieder meisje zou een reis in deze omstandigheden weinig prettig vinden en dat is het wat mij hindert.

— Goed, goed Charles, zei Rafles meesnuilend, ik wil je niet verder op stang jagen, maar je moet begrijpen dat we niet anders dan met de „Nautulus” konden gaan. Er is me veel aan gelegen om het vaartuig bij de hand te hebben, nu we nog altijd niet over een nieuwe vliegmaschine beschikken.

— Je hebt gelijk, zei Charles zuchtend en geheel overwonnen. Het is alleen jammer dat die Populous ons zo dwaasweg door de vingers is geglipt. Zonder dat profiteerden we nu te Neuilly waarschijnlijk nog van deze laatste mooie dagen, terwijl we nu zonder enig spoor te hebben, trachten uit te vinden waar die verwenste Griek zich schuilhoudt. Wanneer je het mij vraagt, is dit als zoeken naar een speld in een hooiberg!

— Dat ben ik niet helemaal met je eens, Charles. De inlichtingen die ik te Parijs kon inwinnen wijzen erop dat Monaco een verzamelaarsplaats is van Populous' bijzonderste helpers. Naar het schijnt worden er daar grote zaken gedaan en het minste wat er gebeurt is, dat in een paar geheime speelholten elk jaar ettelijke vreemdelingen financieel finaal worden uitgekleeft. Er wordt aan al deze zaken weinig ruchtbaarheid gegeven en in de krant zul je er haast nooit iets over vinden. Bij het Parijse gilde der oplichters echter, is er heel wat over te doen. Men beweert dat het practisch geen zin meer heeft naar Monaco te gaan, daar die speelholten er het gras onder hun voeten wegmaaien, en ze voor hun gokjes enkel nog terecht kunnen bij tweedehands-rijken, die slechts enkele duizenden francs wagen.

— Je schijnt wel goed ingelicht te zijn, zei Charles nieuwsgierig; maar al deze dingen bewijzen nog niet dat Populous erin betrokken is!

— Als men die dingen op zichzelf beschouwt niet, zei Rafles. Anders wordt het

echter, als men weet dat die speelclubs het eigendom zijn van Populous, ofschoon ze officieel door derden worden geëxploiteerd.

— Alles goed en wel, zei Charles, maar na hetgeen wij meegemaakt hebben, kunnen wij moeilijk beweren dat de Griek een dwaas is; en alleen dwazen zouden zich in de buurt vertonen van een plaats, die hun vijanden al te gemakkelijk kunnen ontdekken.

— Zo dwaas zou dat in dit geval toch niet zijn, Charles, zei de grote avonturier; als Populous inderdaad te Monaco is, kan hij er zich jaren schuilhouden, zonder dat ooit iemand in staat zou zijn, zijn verblijfplaats te ontdekken. Hij zou er veiliger zijn dan waar ook ter wereld, want hij beschikt er over alle mogelijke helpers om het doen en laten van zijn tegenstanders te bespieden. Zonder twijfel hoopt hij vurig dat wij naar Monaco zullen komen en je kunt er van op aan dat wij vanaf het eerste ogenblik dat wij er verschijnen, gesignaleerd en bespied zullen worden, om van andere dingen maar niet te spreken.

— Prettig vooruitzicht, bromde Charles. En wat schieten we met 'n dergelijke situatie op, als ik je vragen mag?

— Meer dan je kunt vermoeden! Want Populous' helpers zullen ons, zonder het zelf te willen, op het spoor van hun baas brengen. Zie je, zei Rafles glimlachend, aan elke zaak zijn er twee kanten: Populous staart zich blind op één zijde, namelijk het feit dat hij al onze bewegingen kan laten controleren, terwijl hij zelf buiten schot blijft. Dat is inderdaad ook zo, maar hij verliest uit het oog dat wij dit wapen tegen hemzelf kunnen keren, namelijk door van geschaduwden, bespieders te worden.

— En denk je werkelijk dat Populous hier niet aan heeft gedacht? vroeg Charles.

— Misschien wel, antwoordde Rafles met een raadselachtige glimlach, maar waarschijnlijk rekent hij erop ons onschadelijk te maken, vooraleer we erop verdacht zijn. Ik twijfel er niet aan, dat hij zijn voorzorgen ditmaal zeer secuur heeft genomen en dat wij met uiterste omzichtigheid dienen te werk te gaan. Als we voortdurend op onze hoede zijn, geef ik Populous bitter weinig kans.

— Maar wat dan met Ophelia? vroeg Charles ongerust; moet ook zij kans lopen om door die schavuit als een object te worden beschouwd van zijn vuige plannen?

— Dat hoort nu eenmaal bij de regels van het spel, zei Rafles. Ophelia is de zwakste

schakel in onze wapenrusting en daar Populous dit weet zal zijn aanval vooral op haar geconcentreerd zijn.

— Maar dat is... dat is; stamelde de jonge man.

Rafles viel hem echter vlug in de rede:

— Dat is alles wat je maar wilt, Charles, maar Ophelia zal ditmaal geen gevaar lopen, dat kan ik je verzekeren! Wij weten dat zij in de eerste plaats tot mikpunt zal dienen en wij zullen dus al onze aandacht op haar bescherming kunnen concentreren.

— Ik ben niet...

— Accoord, vulde Rafles aan; daar heb ik geen ogenblik aan getwijfeld! Maar je zult moeten leren inzien, Charles, dat Ophelia uit vrije wil en met de hulp van jou en James zich bij ons heeft aangesloten. Ze wist héél goed wat haar te wachten stond en ze zou het je heel kwalijk nemen als ze wist, dat je van elk onzer ondernemingen een soort bewaarschool wilt maken.

— Ze moet tegen zichzelf in bescherming genomen worden, zei Charles schoolmeesterachtig. Ze begrijpt de ernst van de toestand niet.

— Daar had je eerder aan moeten denken, zei Rafles effen; voor dergelijke overwegingen is het nu wat te laat. Wie in het schuitje zit moet varen en als ik mij in Ophelia niet vergis, is dat eigenlijk ook het enige wat zij verlangt. En zelfs jouw verliefde, romaneske Romeo-allures zullen hier niets aan veranderen.

— Zij moet terug naar haar vader, zei Charles nijdig.

— Stel het haar voor! spotte Rafles en je zult zien wat er gebeurt.

— Maar als jij nu eens... begon de jongeman wanhopig en ten einde raad.

— Ik?!!!! riep Rafles, terwijl hij zijn armen in komisch gespeelde angst boven het hoofd hief. Nee, mijn beste, dat kun je van mij werkelijk niet verlangen; ze is in staat om mij zonder verpinken een mes tussen de ribben te duwen!

Charles, die voelde dat hij van zijn vriend niet de minste hulp te verwachten had, zuchtte hoorbaar en zweeg.

De motoren van de „Nautulus” liepen met een gelijkmatig gegons en maakten minder gerucht dan een gewone buitenboordmotor. In de verte zag men op regelmatige afstanden de kustlichten, met daarachter de donkere schaduwen van het vasteland. Ergens in de verte wiegden de rode en groene navigatielampen van een stoomboot op weg naar

Alexandrië. Aan de overzijde, onttrokken aan het oog, bevond zich de Afrikaanse kust.

Charles zuchtte nogmaals heel diep. Hij dacht aan de stilte en de oneindige rust van de woestijn, af en toe onderbroken door het zenuwachtige geblaf van een jakhals, het onrustig gesnuif der kamelen en de slaperige stem van de drijver, die de dieren tot kalmte maant. Hij zag in gedachten de witte tent, mysterieus omstraalt door zacht maanlicht, met daarboven de blauwe hemel zich koepelend over de geheimzinnige eindeloosheid van de woestijn. Hoelang reeds was dat al niet geleden? Na de gebeurtenissen van de jongste oorlog, leek het hem wel een eeuwige toel De koortsachtige vlugheid waarbij in de jongste drie jaar, avontuur op avontuur gevolgd was, maakte hem angstig. Werkelijke rust zoals toen, in het oneindige woestijngebied, waarin zij drie maanden lang hadden omgèzworven en dikwijls te gast waren geweest bij rondtrekkende bedoëinen-stammen, hadden ze niet meer gekend. Iets van de geëlectriseerde gejaagtheid, die de huidige wereld kenmerkte, scheen ook hun leven te hebben aangetast en stuwde hen voort met onweerstaanbare kracht. Met weemoed dacht Charles terug aan de maaltijden van gedroogd of gebraden schapenvlees, dadels en gekookte rijst, dat alles overspoeld met een handvol water.

De melancholie van Charles was begrijpelijk, want, heel wat jonger dan Raffles, had hij de neiging van alle dromerige mensen, tot snel romantiseren. Buiten een paar onbelangrijke intermezzo's van wazige verliefdheid, die echter geen vaste wortel hadden kunnen schieten, door het jachtige leven aan de zijde van de grote avonturier, was het hart van de jonge man nog nooit ten prooi geweest aan een dergelijk gevoel, als hij nu kende en dat Ophelia betrof. Droomverloren keek hij uit over het donkere, zachtruimende water, de geest vervuld met beelden van lieflijke rust, vredige avonden en lauwe zomerluchten. En zozeer was hij vervuld van deze onvatbare weemoedigheid, dat hij niet bemerkte hoe Raffles, na hem van terzijde met een toegeeflijke glimlach te hebben bespied, zich zachtjes verwijderde en in het ruim van de Nautulus afdaalde, zijn jongere vriend overlatend aan de melancholie van het breed uitdeinende water en de warme, van exotische geuren doorrademde zuiderwind.

De volgende morgen, ongeveer rond het uur dat drukbezette treinen, volgepropte autobussen en een eindeloze sliert van personenauto's in Monaco arriveerden, deden ook de vier reizigers van de Nautulus er hun intrede. De nacht te voren, hadden ze aan de kust een geschikte landingsplaats uitgezocht voor de duikboot en daar het niet de eerste maal was dat de grote avonturier dit gebied bevoer, kostte hem zulks niet al te veel moeite. Bedekt met een halve vadem water, rustte de Nautulus op het witte zand van de zeebodem tussen dreigend opstekende klippen, die ieder vaartuig wel zou mijden als de pest. Alvorens de boot veilig te verankeren en op stap te gaan, had het gezelschap van Raffles nog eerst de nacht aan boord doorgebracht. Vroeg in de morgen hadden ze zich dan op weg begeven, tot ze de brede verkeersweg hadden bereikt, waar één der veelvuldig voorbijrijdende autobussen, hen had opgepikt. Voor hun vertrek uit Parijs had James reeds de bagage, station-restante, naar Monaco gestuurd, terwijl zich in een paar valiezen, die het gezelschap bij zich droeg, die dingen bevonden, welke de grote avonturier bij zijn ondernemingen doorgaans gebruikte en nooit uit het oog verloor.

Voorlopig stapten Raffles en zijn vrienden af in een der talrijke, uit witte zandsteen opgetrokken, luxueuze hotels, hoewel het de bedoeling van de grote avonturier was zo vlug mogelijk een min of meer afgelegen cottage te huren, wat ter uitvoering van zijn plannen absoluut noodzakelijk was. Zoals hij aan Charles uiteengezet had, was hij ervan overtuigd dat hun aankomst te Monaco onmiddellijk aan Populous zou worden gesignaleerd. Maar deze overweging belette het gezelschap niet, uitgehongerd als ze alle waren van de tocht, een stevig ontbijt te gebruiken, dat speciaal voor vreemdelingen werd bereid, vooral voor Engelsen, die zich met een kop koffie en twee „croissants" waaruit het Franse déjeuner bestaat, niet konden tevreden stellen.

In tegenstelling met de vorige nacht, toen hij in melancholie bleek verzonken, was Charles nu een en al drukte en levendigheid. Hij putte zich uit in hoofse, op het randje af, koddige attenties tegenover Miss Morgan, zodat zijn houding zelfs een beminnelijke grijns op het bijna altoos onverstoorbare gelaat van James te voorschijn riep.

Na het beëindigen van het maal, inspec-

terde het gezelschap de kamers, waar ze alleszins de komende nacht zouden moeten doorbrengen. Ophelia kreeg een suite toegewezen, terwijl de drie mannelijke leden zich elk met een zit-slaapkamer vergenoegden. Daarna werd overgegaan tot het verdelen van de opdrachten: Ophelia, Charles en James kregen tot taak een geschikt verblijf voor de komende dagen te zoeken, terwijl Rafles van zijn kant poolshoogte zou gaan nemen en het operatieterrein verkennen. James werd aan het gezelschap van Ophelia en Charles toegevoegd om desgevallend, wanneer iets geschikts gevonden was, onmiddellijk met de voorbereiding tot installatie van de cottage aan te vangen. Afgesproken werd dat men elkaar bij het souper zou terugvinden.

Gedurende de dag verliep alles normaal, zoals te voorzien was geweest. Charles was er inderdaad in gelukt een paar kilometers buiten het drukke stadsgebied een verblijf te vinden, dat onder alle opzichten aan de gestelde eisen voldeed. Het was een, uit gebruikelijk witte zandsteen opgetrokken en wit bepleisterde villa, smaakvol bemeubeld, die het laatst tot verblijfplaats had gediend, van één der bekendste schrijvers met wereldfaam, wiens jongste boek dat zich in Parijs afspeelde, het lezende publiek in alle landen stormenderhand had veroverd. De vertegenwoordiger van het makelaarskantoor, dat de villa beheerde, en die het meisje en de beide mannen vergezelde, putte zich uit in argumenten, die de belangrijkheid van de transactie moesten bevestigen. Hij had voortdurend zijn mond vol over het „chef-d'oeuvre” van de vorige huurder, „un homme de lettres, Monsieur, un auteur... d'un talent... superbe!” zoals hij zich uitdrukte.

Dit laatste demonstreerde hij met een breed gebaar alsof hijzelf, zijn bureau en de cottage, de eigenlijke aanleiding waren geweest van het succes, van de schrijver in kwestie.

Charles begreep dat dit slechts een voorspel was tot de eigenlijke transactie; dat hij zich hierin niet bedrogen had, ondervond hij weldra toen de huurprijs ter sprake kwam en een bedrag werd geëist, dat de jonge man toch eventjes van zijn stuk bracht.

Toen hij na enkele ogenblikken zijn geestelijk evenwicht had teruggevonden, vroeg

hij in zijn sierlijkste Frans op droge, licht ironiserende toon:

— Wat wilt U me eigenlijk verhuren, mijnheer, het genie van de schrijver of de villa, of soms allebei? Laat ik U dan zeggen dat het alleen de villa is, die me in deze transactie interesseert.

Ophelia glimlachte en de man, in zijn woordenvloed gestremd, keek Charles enigszins verbouwereerd aan. Toen probeerde hij het echter nog eens opnieuw, maar ditmaal wat aarzelender:

— Mais, Monsieur...

Charles viel hem echter vlug in de rede:

— Nee, heer Boileau, laten we nu niet opnieuw beginnen. Het is me werkelijk een eer dat ik deze cottage kan huren, maar ik betaal niet meer dan een fatsoenlijke prijs. Om de nieuwste Belgische slagzin te gebruiken: „Ik laat mij niet beetnemen!”

De originele wijze waarop Charles, niet zonder humor overigens, zijn zienswijze uitte, deed de agent retireren; en terwijl hij de jonge man verbluft aanstaarde, zei hij, voorzichtig zijn woorden wikkend:

— Monsieur... U doet me versteld staan! Het is de eerste maal in mijn leven dat me zoiets overkomt!

Met een pochette wiste de agent het zweet van zijn voorhoofd af. Zijn goed overlegd „plan-de-campagne” was afgeketst op een houding die hij, als Fransman, niet kon begrijpen. Schouderophalend, alsof hij bij zoveel onverschilligheid ten opzichte van dergelijke, prachtige reclame, er de brui aan gaf, zei hij nu een prijs die Charles zonder meer accepteerde, aangezien het ditmaal niet overdreven was. Zonder verder nog te dralen, alsof hij vreesde besmet te worden door dezelfde geest van onverschilligheid als de huurder, nam de agent haastig afscheid. En Ophelia en beide mannen, vol ingehouden pret over de verbouwereerdheid van de snel verdwijnende makelaar, begonnen een meer nauwkeuriger inspectietocht door de villa, die de zeer toepasselijke naam van „Le Revenant” droeg...

WAARIN RAFLES OP DE ROULETTE SPEELT EN OPHELIA EEN GIL SLAAKT.

Zoals aan het ontbijt was afgesproken, troffen Rafles en zijn vrienden elkaar om acht uur 's avonds bij het souper, in hotel „Prince de Monaco”, waar ze die morgen kamers hadden genomen.

De eetzaal was druk bezet en tot een werkelijk regelmatig gesprek kwam het dan ook niet tussen de aanzittenden; alleen Charles vertelde over de door hem gehuurde villa en het vrolijke relaas ervan, deed de grote avonturier meer dan eens glimlachen.

Hij behield echter het stilzwijgen over zijn eigen tijdsgebruik, tot het maal was afgelopen en allen zich naar hun respectievelijke kamers begaven om zich om te kleden. Dit laatste ritueel gebeurde onder de impuls van Rafles, die bij het verlaten der eetzaal met een mysterieuze glimlach het gezelschap op een tochtje in de stad inviteerde. Er moest wel een heel bijzondere reden bestaan voor dit verzoek, maar hoe Ophelia en Charles ook trachtten iets los te maken, zij kregen van de grote avonturier slechts een vage glimlach tot antwoord. Alleen deelde Rafles aan James mede, dat er een donker gelakte, ruime Chevrolet in de garage van het hotel stond, gestald op naam van Sir Neville, 'n wagen, die hij tussen de bedrijven door voor enkele weken had gehuurd. Daar het in de huidige omstandigheden als vanzelfsprekend beschouwd werd, dat James zou chaufferen, haastte deze zich naar zijn kamer en was een tiental minuten daarna weer beneden, brandend van verlangen om de auto aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Rafles en Charles deden wat langer over hun toilet en verschenen bijna gelijktijdig in de hall van het hotel, smetteloos en gedistingeerd in meesterlijk gesneden avondkledij, die de elegantie der beide mannen zozeer deed uitkomen, dat alle dames, zonder uitzondering hen met nieuwsgierige, veelal ook bewonderende blikken opnamen.

Toen echter, een kwartier daarna, Ophelia verscheen in avondjurk, een exquise combinatie van zijde en tule van een zeegroene tint en waarvan het ruisen aan een bedwelmend golvenspel deed denken, was het de beurt aan de aanwezige mannen om een meer dan normale belangstelling te laten

blijken. Een prachtig geslepen smaragd, waarvan de ontelbare facetten een zachte gulden glans uitstraalden, verhoogde nog de meisjesachtige sierlijkheid van haar slanke hals.

Charles was als verbijsterd door de gedaanteverwisseling die het meisje scheen te hebben ondergaan, daar hij haar tot hertoe alleen gezien had in sportieve en loszittende jurken, ofwel jongensachtig, gekleed in wit wollen trui en donkerblauwe zeemansbroek. Met een lichte bloos op de wangen, veroorzaakt door de interesse, die haar verschijning had opgewekt, liep Ophelia vlug op beide mannen toe. Toen ze op een paar passen genaderd was vond Rafles het raadzaam zijn jongere vriend onopgemerkt een lichte duw te geven, opdat deze uit zijn extatische toestand zou ontwaken, voordat zijn zonderling gedrag aan het meisje zou opvallen. Rafles ontving Ophelia met een correcte buiging en bood haar galant de arm, met een lichte twinkeling van humor in zijn ogen, toen hij de desillusie van Charles, die even te laat had gereageerd, opmerkte.

James wachtte reeds voor het bordes van de hotelingang, uitgerust in een prachtig chauffeursuniform, die zijn machtige gestalte wonderlijk tot haar recht deed komen. Met een zachte klap sloot het portier en zette de auto zich in beweging. Met geoeffende hand loodste de reus het voertuig door het drukke verkeer en volgde de brede, enigszins stijgende weg, die naar het wereldvermaarde, luxueuze Monte-Carlo leidde. In een tamelijk korte tijdsspanne werd de afstand tussen het hotel en het door Rafles aan James fluisterend medegedeelde adres afgelegd en stopte de auto voor een in Byzanthijnse stijl opgetrokken gebouw, waarvan de ramen een zee van electrisch licht uitstraalden; terwijl een drietal met goud betreste portiers hun handen vol hadden om de coupédeuren der arriverende auto's te openen. James nam met zijn auto aan de overzijde van het gebouw plaats op het parkeerterrein en zou daar de terugkeer van de drie vrijbuiters afwachten; deze hadden intussen reeds de uit Caraïbisch marmer gehouwen, monumentale toegangstrappen bestegen en werden in de reusachtige hall met veel strijkages door een soort ceremoniemeester ontvangen. Het gezicht van de man deed Rafles denken aan een soort fossiel uit het tertiaire tijdperk, dat per toeval ergens bij opgravingen naar boven was gehaald en op een of andere onverklaar-

bare wijze menselijk leven en gestalte had gekregen.

Tijdens de rit had de grote avonturier in korte bewoordingen aan zijn beide partners het doel van hun reis medegedeeld. Het gebouw waar ze zich bevonden, wisten Charles en Ophelia hierdoor, was één der clubs, die onder het beheer van Populous ressorteerden. Het was een officieuze instelling, want volgens de letter der wet niet toegelaten als openbaar lichaam. De miljoenen echter die dergelijke clubs aan het Prinsdom Monaco opbrachten aan belasting, brachten mede, dat hun bedrijvigheid oogluikend werd toegelaten. Door zijn demonstratieve verschijning aldaar, wou Rafles aan Populous te kennen geven dat hij de strijd had ingezet en dat het nu de beurt was van de Griek om een tegenzet te doen.

Het liet geen twijfel of de verschijning van Rafles aldaar, moest Populous tot een defensief ingrijpen dwingen, wilde hij bij voorbaat de strijd al niet op psychologisch terrein verliezen. Het was een onzichtbaar gevecht, tussen twee verbeterde tegenstanders en erop berekend een der partijen te dwingen tot een actief, ditmaal zichtbaar ingrijpen. Door zijn verschijning in het gebouw had Rafles de eerste ronde reeds gewonnen, want hij demonstreerde door zijn bezoek dat hij de aanwezigheid van Populous te Monte-Carlo als een vaststaand feit beschouwde.

Met belangstelling, maar ook niet zonder onrust, had Charles deze uiteenzetting gevolgd, terwijl Ophelia van haar kant een enthousiasme demonstreerde, dat duidelijk haar onverschilligheid voor het gevaarlijke experiment van Rafles kenmerkte.

Met veel omhaal ingelicht door het tot leven gewekte „fossiel”, zoals Rafles in zijn humor de ceremoniemeester beschouwde, begaven de drie boekaniërs zich langs de brede, met Perzische tapijten belegde trappen naar de eerste verdieping, waar zich de roulette-tafels bevonden. Aan dit soort spel was wel de meeste plaats ingeruimd, maar dat nam niet weg dat in andere, kleinere en intiemere zalen een bont gama van allerlei kansspelen werd beoefend, gaande van baccarat tot poker, van het eenvoudige vingt-et-un tot banken en dobbelspel, voor de spelers met minder geraffineerde smaak.

Daar het nog tamelijk vroeg in de avond was, want eerst na het middernachtelijk uur bloeide hier het leven in al zijn giftigheid, als een orchidee op het moeras, heerste er nog niet veel drukte rond de roulettes. Er

was een soort wijding zoals bij godsdienstige plechtigheden, ofschoon die vergelijking eigenlijk niet opging, vanwege de bedrijvigheid die er heerste. In ieder geval spraken de bezoekers niet, ofwel op heel gedempte toon tot elkaar en slechts het monotone „Faites vos jeux!” en het „Rien ne va plus” van de croupiers, die met het hun zo kenmerkende karakteristieke en onbewogen gelaat het spel leidden, was tot op enkele meters afstand hoorbaar. Verder waren er nog de geluiden der glijdende fiches over het gladde dek der tafels en soms het verschuiven van een stoel, wanneer een der spelers het opgaf en zijn plaats verliet. Aan de cassa hadden de drie bezoekers zich voor enkele duizenden francs aan fiches aangeschaft, van verschillende kleur naarmate de waarde die er werd aan toegekend. Langzaam slenterden het drietal door de ruime zaal, van het ene tafeltje naar het andere, af en toe ergens stilsthoudend om bij het spel toe te zien. De opmerksaamheid van Rafles was vooral gevestigd op het gelaat der spelers, waarvan de uitdrukking varieerde van persoon tot persoon. Enkele hiervan waren onbewogen en uitdrukkingloos en behoorden aan de zogenaamde „beroepsspelers”; de meeste echter waren een bonte mengeling, van zenuwachtigheid af tot vrees, woede of vertwijfeling, één enkele maal slechts vreugde, al naar gelang het lot de kansen bepaalde.

Tenslotte hield Rafles halt voor een karig bezette speeltafel en zette een paar fiches op zwart-pair, 'n voorbeeld dat door zijn beide gezellen werd gevolgd. Ook de andere spelers namen, de ene aarzelend, de andere resoluut, deel aan het spel, tot de croupier, nadat hij het balletje aan het rollen had gebracht, de geijkte formulering uitte, waardoor een einde werd gemaakt aan de inzetten. Nadat het balletje in een der veelvuldige vakjes was terecht gekomen, riep de croupier het winnende nummer en de winnende kleur af, doch daar niemand zo gelukkig was geweest op het winnende cijfer te spelen, harkte hij alle ingezette fiches naar zich toe.

Enkele ogenblikken daarna wou Rafles nogmaals, dit weer uit loutere nieuwsgierigheid, een inzet doen, toen hem op bescheiden wijze op de schouder werd getikt. Verwonderd draaide hij het hoofd om en zag een man voor zich staan, die kennelijk al de uiterlijkheden van een detective vertoonde, vermoeden dat bevestigd werd bij het zien van de zilveren penning die de man in zijn

halfgeopende handpalm, en alleen zichtbaar voor Rafles, liet zien.

— En? vroeg Rafles kalm, waarmee kan ik U van dienst zijn?

— Het spijt me, Monsieur, U te storen, maar als „Monsieur” zo vriendelijk wil zijn mij te volgen zonder verzet, zou dit vele onaangenaamheden besparen. Ophelia en Charles, die zich bij dit vreemde intermezzo half-nieuwsgierig en half-ongerust hadden omgewend, begrepen weinig of niets van de situatie, evenmin trouwens als Rafles, die evenals zij, geheel verrast was. Er was echter op het gelaat van de grote avonturier geen spoor dat zulks verried en zich opnieuw tot de detective wendend vroeg hij op afgemeten toon:

— Is het onbescheiden te vragen wat er van mij verlangd wordt, mijnheer?

De detective haalde verveeld de schouders op.

— Nogmaals, het spijt me erg, Monsieur, mompelde hij, maar ik moet U absoluut verzoeken mij naar het aangrenzende vertrek, ginds, te volgen. En hierbij bewoog hij het hoofd in de richting van een deur, waarop het woord „Privé” te lezen stond.

Rafles begreep niet veel van de situatie; één ogenblik dacht hij aan Populous, maar hij verwierp dit idee even snel als ze bij hem was opgekomen, daar hij geen enkele reden zag, die de politie tot een dergelijk optreden kon machtigen. Hij wisselde een blik van verstandhouding met Charles en Ophelia, die meer zei dan woorden het hadden kunnen doen en wendde zich dan opnieuw tot de detective:

— Het zal mij aangenaam zijn, Mijnheer, aan uw verzoek gevolg te geven, ten minste als U toestaat dat mijn beide vrienden, deze dame hier en mijnheer, van de partij mogen zijn.

Even weifelde de detective, doch knikte daarop toestemmend, nadat hij blijkbaar tot de slotsom was gekomen, dat hieraan geen gevaar verbonden was. Zonder opzien te baren bewoog het gehele gezelschap zich in de richting, welke door de detective was aangegeven en betraden een kamer waarin reeds enkele personen aanwezig waren, waarvan de gelaatsuitdrukking weinig goeds voorspelde en waartussen de grote avonturier, in dergelijke omstandigheden steeds door zijn instinct en zijn grote ervaring gewaarschuwd, de onmiskenbare aanwezigheid zijner eeuwige tegenstanders, tout court: van de Wet, vermoedde. In een oogopslag had

Rafles de toestand opgenomen; het vertrek waarin hij zich bevond, een rijkelijk ingerichte kantoor, met in een der hoeken een imposante, stalen brandkast, was ongetwijfeld het heiligdom van de directeur der speelclub. De enige aanwezige persoon die de grote avonturier kende, was de kassier bij wie hij zijn speelfiches had gekocht; de man was in hoge mate zenuwachtig en praatte gedempt met een dik, keurig gekleed mannetje, wiens verschijning alleen opviel door de grote parel die zijn das versierde. Bij het binnentreden van het groepje keken een paar der aanwezigen nieuwsgierig op, nieuwsgierigheid die zich vooral op Ophelia concentreerde. Met een uitnodigend gebaar, wees een der mannen het gezelschap stoelen aan en stelde zich voor:

— Inspecteur Langlet; en zich tot Rafles wendend, vroeg hij:

— Mr... mag ik uw carte d'identité even zien, *sil vous plaît*?

— Ik ben in rok, protesteerde Rafles; en vervolgens:

— Inspecteur, is het u tijdens uw loopbaan al gebeurd, dat iemand in avondkleedij met zijn persoonskaart op zak liep? Mijn reispas bevindt zich in het hotel.

Inspecteur Langlet glimlachte toegeeflijk en antwoordde:

— Het is inderdaad een zeldzaamheid; het is mij een paar maal overkomen dat mensen in rok hun papieren bij zich hadden, maar telkens bleken het onverbeterlijke misdadigers te zijn en hun papieren vals. Dat neemt echter niet weg dat ik graag uw naam zou weten.

— Neville, zei Rafles; sir John Neville. Maar nu u dat weet, wilt u me misschien wel vertellen, wat heel deze geschiedenis te betekenen heeft?

— Daar kom ik aanstonds toe, monsieur Neville. U is dus Engelsman, als ik me niet vergis?

— Jawel, antwoordde Rafles kort.

— Monsieur Neville, geeft u toe dat u aan de cassa van de speelzaal, bij deze heer hier, — hierbij wees Langlet op de kassier —, speelfiches heeft gekocht?

— Is dat soms een misdaad? vroeg Rafles spottend. Honderden mensen doen dat hier elke avond.

— U geeft dus toe dat u ze kocht?

— Ik zie niet in waarom ik zou ontkennen; maar zouden we liever niet terzake komen? Ik vind dat deze comedie al te lang duurt!

— Een ogenblik nog, zei Langlet koel; U

betaalde met duizend frank biljetten?

— Als u het precies wil weten: ik kocht er voor vijfduizend frank.

— In briefjes van duizend?

— Juist!

Inspecteur Langlet haalde even diep adem. Dan boog hij zich naar Rafles toe als een roofdier dat op het punt staat zijn sprong te doen en vroeg, te midden van een electriserende stilte:

— Zijn het soms deze biljetten?

De inspecteur hield met gestrekte arm vijf biljetten van duizend franc voor Rafles' ogen. Deze trok vragend zijn wenkbrauwen op, haalde zijn schouders op en zei:

— Die of andere; wat voor verschil maakt het? Of denkt u dat ik van elk biljet de nummers noteer?

— Het zou inderdaad geen verschil maken, zei Langlet langzaam, als deze biljetten toevallig niet vals waren! Begrijpt u het nu, monsieur Neville?

Rafles keek de inspecteur kalm in de ogen en er verscheen een harde trek om zijn mond toen hij antwoordde:

— Waar wilt u heen, inspecteur? Wilt u soms insinueren...

— Ik insinueer helemaal niets, onderbrak Langlet hem geprikkeld. Ik tracht klaarheid te scheppen in deze zaak!

— Dan doet u dat alleszins op een originele manier, zei Rafles met lichte ironie. Waarom ondervraagt u mij dan speciaal over die kwestie? Er zijn tientallen mensen die ik biljetten van duizend franc heb zien ruilen aan de cassa!

— U begrijpt de toestand niet, monsieur Neville. Bij ontvangst aan de cassa worden alle biljetten onmiddellijk op hun echtheid getoetst. Een paar seconden nadat u zich fiches had aangeschaft, zag de kassier dat u valse biljetten in betaling had gegeven!

— Die man kan zich vergissen! zei Rafles.

— Onmogelijk! Totaal onmogelijk!

Het was de directeur die gesticulerend, heftig tussenbeide kwam. Hij was half uit zijn zetel opgesprongen en zijn buik schommelde als een dikke voetbal toen hij driftig vervolgde:

— Onze kassier, monsieur Madelon is reeds meer dan vijftien jaar in dienst, zonder ooit een vergissing te hebben begaan!

— Heel prijzenswaardig, antwoordde Rafles. Maar als u het mij vraagt, vind ik een dienstperiode van vijftien jaar in deze instelling helemaal geen aanbeveling!

Het gelaat van de directeur werd bij deze

woorden hoogrood en zijn armgezwaai werd nog grotesker. Hij was op het punt te antwoorden, toen inspecteur Langlet tussenbeide kwam:

— Monsieur Neville! En u ook monsieur Brûlé, staak dit nutteloos geredetwist. Er is geen enkele reden waarom we monsieur Madelon niet op zijn woord zouden geloven, daar hij en monsieur Neville elkaar wel niet zullen kennen en er dus geen enkel motief kan bestaan, waarom hij een valse beschuldiging zou uiten.

— Ik heb inderdaad niet de twijfelachtige eer, monsieur Madelon te kennen, zei Rafles ironisch maar met een ondertoon van ijskoude minachting in zijn stem; maar hoop eerlang de gelegenheid te krijgen dit verzuim te herstellen!

Onder het uitspreken van deze woorden blikte hij met een staalharde uitdrukking in zijn ogen naar de kassier, die heel bleek werd en zenuwachtig het hoofd opzij draaide.

— Wat uw plannen zijn voor de toekomst, Monsieur Neville, zei Inspecteur Langlet, dat gaat mij niet aan. Mijn taak hier is een onderzoek in te stellen en ik verzoek U mij te zeggen waar U die valse biljetten vandaan hebt!

— Voor zover ik weet, heb ik nimmer valse biljetten in mijn bezit gehad. Ik bracht al mijn geld uit Parijs mede en inde het met een cheque op de Banque de France.

Langlet haalde de schouders op.

— Het spijt me, Monsieur Neville, maar deze uitleg is voor mij niet voldoende. Volgens de verklaring van monsieur Madelon is het onbetwistbaar dat U deze valse biljetten in betaling hebt gegeven. Ik ben dus verplicht U voorlopig vast te houden tot ik de uitslag weet van het onderzoek op uw kamer van uw hotel.

De vuisten van Rafles balden zich en het leek wel of hij van plan was zich op de inspecteur te werpen. Plots echter dacht hij eraan dat hij naar Monaco gekomen was om een taak te vervullen. Het zou hem inderdaad geen moeite kosten om de inspecteur en de beide detectives onschadelijk te maken, doch dergelijk optreden zou ongetwijfeld een einde maken aan zijn verblijf in het Prinsdom. Hij wendde dan ook al zijn wilskracht aan en slaagde erin zijn kalmte te bewaren.

Ophelia en Charles, die met steeds stijgende onrust en verontwaardiging het gesprek hadden gevolgd, hadden Rafles vol spanning in het oog gehouden, klaar om bij de eerste wenk hun vriend bij te springen. Toen ze

echter merkten dat Rafles niet het plan koesterde om zich met geweld een uitweg te verschaffen, restte er hun ook niets anders dan machteloos toe te zien, alhoewel Charles niet kon nalaten aan zijn verontwaardiging lucht te geven.

— Monsieur Langlet, U begaat een verschrikkelijke vergissing! Het is gewoonweg idioot te geloven dat Sir Neville de dwaasheid zou begaan om hier valse biljetten in te ruilen!

De inspecteur keek Charles met een meewarige blik in de ogen aan en zei op effen toon:

— Het zou niet de eerste maal zijn, Monsieur, dat iemand een dergelijke streek zou uithalen. Men rekent er meestal op dat valse bankbiljetten hier, waar ze bij duizenden verhandeld worden, niet kunnen worden ontdekt en zo het bij toeval toch moest gebeuren, niet kan worden achterhaald wie ze inwisselde. Jaren geleden was dat ook zo, maar daar geen enkele speelclub nog langer risico wenste te nemen, is men begonnen om elk biljet dat aan de cassa wordt aangeboden, onmiddellijk en grondig te onderzoeken.

— Maar inspecteur! nam Ophelia nu vlug het woord, als ik nu zeg dat ik erop zweren kan dat Sir Neville deze valse biljetten niet in bezit kan hebben gehad!

— Mademoiselle, zei de inspecteur galant, ik zou het mezelf nooit vergeven wanneer ik moest twifelen aan uw goede trouw. Het spijt me echter dat ik uw zienswijze niet kan delen, zolang ik de reden niet zie waarom Monsieur Madelon, de heer Neville valselijk zou beschuldigen.

Plots schoot de naam van Populous door Charles' geest; in een flits werd hem alles duidelijk: de speelclub was het eigendom van Populous en niemand anders dan hij had dit middel aangewend om zijn vijand te treffen en op die wijze Rafles onschadelijk te maken. Hij moest toegeven dat het een meesterlijke zet was van de Griek en hij opende juist zijn mond om de inspecteur in te lichten, toen Rafles met een waarschuwend blik in zijn richting, dit voorkwam.

— Doe geen moeite, Charles, en jij ook niet mijn beste Ophelia, al wat jullie nog verder zeggen zouden, zou niet het minste nut hebben. De Inspecteur gelooft niet dan aan feiten en daar hij mij niet en Monsieur Madelon wél kent, zijn alle woorden overbodig.

En zich vervolgens tot Langlet wendend, voegde Rafles er nog aan toe:

— Ik hoop maar dat het wachten niet te

lang zal duren; wat dunkt U, inspecteur? En wat is u van plan te doen indien uw onderzoek in het hotel niets heeft opgeleverd?

— Heel veel tijd zal dit niet meer vergen, antwoordde Langlet. Zoals U wel zult hebben gezien is een van mijn detectives meer dan een kwartier geleden vertrokken om dit onderzoek in te stellen. Hij zal mij vanuit uw hotel opbellen en indien het inderdaad blijkt dat er geen valse bankbiljetten...

Wat de inspecteur er nog wou aan toevoegen, zou voor Rafles wel eeuwig een geheim blijven, want op hetzelfde ogenblik ging de telefoon, en met een vlugge beweging griste Langlet de hoorn van de haak. Het gesprek duurde slechts een paar minuten en van de zijde van de inspecteur werd er enkel maar een paar maal een kort en nietszeggend „oui” geantwoord. Ook op diens gelaat was er niets te lezen dat enige opheldering zou kunnen verschaffen. Na het beëindigen van het gesprek, legde Langlet als het ware angstvallig de hoorn neer en wendde zich met een peinzende uitdrukking in zijn ogen tot Rafles:

— Het spijt mij, Monsieur Neville, maar ik vrees dat ik slecht nieuws voor u heb! Mijn mannen hebben op uw kamer in het hotel een suitcase ontdekt, die proppensvol gevuld was met valse bankbiljetten van duizend franc. U zult begrijpen wat dit in deze omstandigheid betekent, zodat ik op uw vraag van daarnet wel niet meer zal moeten antwoorden.

Charles' vuisten balden zich van woede en in zijn ogen laaide een gevaarlijke gloed, terwijl Ophelia een lichte angstkreet slaakte en lijkbleek werd bij de mededeling van de inspecteur. Rafles echter was volmaakt kalm gebleven en alleen de staalharde blik in zijn grijze ogen was iets scherper geworden.

— Geen slecht werk, mompelde hij binnensmonds, helemaal niet zo slecht voor zo'n zwijn van een Griek!

— Wat zei u? vroeg Langlet nieuwsgierig.

O, he—lemaal niets! antwoordde Rafles. Ik mediteerde slechts; alleen hoop ik een dezer dagen te weten te komen hoe die suitcase op mijn kamer terecht kwam!

— Ik ook, zei de inspecteur sarcastisch, ook ik stel hier buitengewoon veel belang in en het zou u heel wat last en narigheid besparen, indien u het me zo vlug mogelijk vertelde.

— Ik zal het niet nalaten, zei Rafles flegmatisch; maar het zal me toch wel een paar

dagen tijd kosten om aan uw verlangen te kunnen voldoen!

— Niet als ik er iets aan verhelpen kan, zei Langlet grimmig; hoe eerder u bekend, hoe kleiner uw straf zal wezen, afgezien nog van de onaangenaamheden die koppigheid in zekere omstandigheden kan meebrengen.

— Ik bewonder uw stijl, inspecteur, merkte Rafles droogweg op. U drukt u uit op een wijze, die zelfs mijn zeer gevoelig oor niet kwetst, ofschoon de dreiging die in uw woorden verborgen ligt toch met voldoende klem naar voren werd gebracht. Mijn felicitaties! Het is een zeldzaam genoegen eens een „cop” te ontmoeten, die gevoel heeft voor de finesses van de taal!

Een vleugje rood verscheen op de wangen van Langlet bij deze woorden. De ironische wijze waarop hij door Rafles in het ootje werd genomen was een totaal nieuwe ontdekking in zijn loopbaan. Hij had reeds met allerlei slag van mensen omgang gehad, van ruwe, onbeschaafde boeven af, tot geslepen en geraffineerde oplichters toe, maar een specimen als Rafles had nog nooit zijn weg gekruist en hij stond dan ook min of meer ongewapend tegen diens beminnelijke, maar niettemin toch betekenisvolle ironie.

— U is inderdaad geestig, Monsieur Neville, maar het zal mij benieuwen hoe u zich in de rechtszaal zult gevoelen. Men is hier in Monaco helemaal niet mals voor zaken als valsmunterij!

Rafles hief protesterend de hand op en zei op pseudo-wijsgerige toon:

— Hola! Inspecteur, loop niet zo hard van stapel want we zijn lang zo ver nog niet en er kunnen nog heel wat verrassende dingen gebeuren vooraleer ik enige rechtszaal betreed.

— Zó, en wat dan wel, als ik u vragen mag?

Rafles legde nadenkend zijn wijsvinger langs zijn neus en zei op kalme, spottende toon:

— Bijvoorbeeld, ik zou kunnen ontvluchten!

— Bah! zei Langlet minachtend. Is dat alles wat u weet?

— Er zijn een heleboel dingen die ik weet, antwoordde Rafles, en die u verstoeld zouden doen staan als ik er over moest spreken! Ik vind echter ontvluchten altijd nog gemakkelijker dan u te overtuigen, en daar ik voorstander ben van het principe der minste in-

spanning voor dezelfde arbeid, houd ik mij dus aan het eerste.

De inspecteur haalde gemelijk de schouders op.

— Het heeft geen zin nog meer tijd te verliezen. Is U van plan gewillig mee te gaan, of moeten wij geweld gebruiken?

Charles en Ophelia schrokken. Tot hiertoe hadden ze nog altijd de vage, op niets gebaseerde illusie gekoesterd dat men Rafles vrijuit zou laten gaan. De woorden van Langlet echter ontnamen hun het laatste sprankeltje hoop en stortte hen in een ware paniekstemming. Vertwijfeld keken beiden Rafles aan, doch in diens twinkelende ogen konden ze niet anders lezen dan zijn geamuseerdheid in het doorzichtige complot en de volkomen geruststelling over de afloop der gebeurtenissen, zonder dat zijn vrienden op enigerlei wijze tussenbeide zouden moeten komen. Toch waagde Ophelia nog een poging om de inspecteur van zijn plan te doen afzien, doch deze weigerde in hoffelijke, maar besliste termen om op de zaak verder in te gaan. Daarop wendde Rafles zich nogmaals tot inspecteur Langlet en vroeg:

— En wat is U van plan ten opzichte van mijn vrienden, inspecteur?

Langlet keek even in de richting van Ophelia en Charles, schraapte zijn keel en antwoordde met enige aarzeling:

— Ik geloof niet dat er motieven bestaan om hen voorlopig onder arrest te stellen. Ze moeten zich natuurlijk ter beschikking houden van de politie, in geval het later zou blijken dat ze op een of andere wijze medeplichtig zouden zijn. Indien u echter vlug wil bekennen, zouden hun desgevallend alle faciliteiten verleend worden om Monaco en tevens Frankrijk te verlaten.

— Haha! zei de grote avonturier, de aap komt eindelijk uit de mouw! U speculeert op mijn gevoelens en mijn trouw tegenover mijn vrienden, om mijn zaak kant en klaar voor de rechtbank te brengen, zonder al te hoge gerechtskosten. Het blijkt dan toch waar te zijn wat men hierover vertelt, namelijk dat men hier doodsbang is voor een slepende procedure!

— Misschien wel, zei Langlet; maar hoofdzaak is dat U mijn standpunt kent. Een beetje inschikkelijkheid van uwwege zou de zaak veel vereenvoudigen. Zelfs de straf zou niet al te groot zijn, dat kan ik u verzekeren!

— Ik ben waarlijk ontroerd, zei Rafles,

maar u vergeet één ding, mijn beste inspecteur, inschikkelijkheid van mijnentwege zou de zaak voor u inderdaad veel vereenvoudigen, maar tenslotte zou ik de dupe ervan zijn. In ieder geval — voegde de grote avonturier er met koddige ernst aan toe — zal ik uw woorden zorgvuldig overwegen, eenzaam tussen vier witte muren en met als enige lectuur het gevangenisreglement. Misschien helpt dit stichtend proza mij op de goede weg, wat Monaco's schatkist ten goede zou komen!

En een deuntje fluitend als een zorgeloze schoolknaap, die over een onverwachte vrije dag beschikt, stapte de grote avonturier tussen de beide detectives naar buiten, echter niet dan na eerst nog met een komische grijns een blik van verstandhouding met Charles te hebben gewisseld en als een echte ridder een kushandje te hebben geworpen in de richting van Ophelia.

En beide achterblijvenden waren nog niet geheel van hun verwarring bekomen, toen de deur achter Rafles was dichtgevallen en de wegstervende stappen hun duidelijk maakten dat de gebeurtenissen van het jongste half uur geen nare droom, maar wel degelijk de realiteit waren geweest!

HOOFDSTUK III.

WATER VERDER GEBEURDE IN DE SPEELCLUB EN WAAROM JAMES NIET OP ZIJN POST WAS.

Toen Ophelia en Charles het gebouw verlieten, zagen ze juist hoe Rafles, samen met de inspecteur en beide detectives in een huurauto plaatsnamen, die onmiddellijk daarop wegreed. Met lome schreden, als hing er lood aan hun voeten, begaven beide jonge mensen zich naar de overzijde, waar hun auto geparkeerd stond, met de steeds gelijkmoedige James aan het stuur. De reus zag aan het gelaat van de beide leden van het gezelschap dat er iets niet in orde was. Met een paar woorden bracht Charles zijn vriend op de hoogte van de jongste gebeurtenissen. Een rode waas trok voor de ogen van James en het stuurwiel van de auto

kreunde onder de druk van zijn zware, ijzeren handen, die krampachtig de spangen omklemden. Verwijtend keek hij Charles aan en de jonge man las in die blik een verwijt, omdat hij Rafles in de steek had gelaten. Daarom bracht hij de reus vlug op de hoogte van het uitdrukkelijke bevel van hun meester, dat tot geen onvoorzichtige daden mocht worden overgegaan. James kreunde toen hij zulks vernam en hij trachtte de jonge man ervan te overtuigen dat er onverwijld iets moest gedaan worden.

— Laat ons de auto vlug achterna zetten, Mister Brent, en Sir Neville uit de klauwen der politie halen! Ik zal mijn wagen zodanig manoeuvreren dat zij verplicht zijn te stoppen en een paar minuten nadien is alles gebeurd! Dan kunnen we vlug naar het hotel rijden, onze bagage halen en met de „Nautilus” ontsnappen.

Het was een hele karwei voor James om zoveel ineens te zeggen en hij wiste het zweet van zijn voorhoofd, terwijl hij Charles Brent met hoopvolle blikken aankeek. Deze schudde echter ontkennend het hoofd en zei zuchtend:

— Ik zou het graag genoeg doen, James, maar Sir Neville heeft me uitdrukkelijk verboden ook maar iets te ondernemen. Hij wil kost wat kost afrekenen met Populous, vooral nu, daar hij het is die hem in moeilijkheden heeft gebracht.

James keek heel mismoedig bij deze woorden, doch hij waagde het niet verder aan te dringen, daar een bevel van Rafles voor hem meer betekende dan zijn ganse leven. Tenslotte vroeg hij:

— En wat staat er ons nu verder te doen, Mister Brent? Kunnen we dan niet naar die Populous gaan en deze onder handen nemen? Ik zweer dat het geen twee minuten zou duren of hij doet alles wat wij verlangen! En dan komt Sir Neville onmiddellijk vrij!

— Ik vrees dat zulks onmogelijk is, James. We weten namelijk niet waar Populous zich schuilhoudt en als we een van zijn trawanten onder handen zouden nemen, zou de Griek nog meer op zijn hoede zijn.

— Maar Mister Brent! jammerde de reus. Kunnen wij dan helemaal niets doen?

— Iets zullen we in ieder geval doen, James, antwoordde de jonge man met een van ontroering verstikte stem. In de eerste plaats moeten we zien te weten te komen waar Populous verblijf houdt, terwijl wij er tevens voor dienen te zorgen dat hij ons niet

verder in moeilijkheden brengt. Het beste is dat we nu eerst naar het hotel gaan en onze bagage naar de villa overbrengen, want het spreekt van zelf dat, na hetgeen Rafles is overkomen, we geen enkel risico meer mogen nemen. Het hotel is voor ons nu veel te gevaarlijk geworden daar te veel mensen er vrij in en uit kunnen lopen.

James aarzelde nog even doch dan behaalde de plicht de overhand op zijn gevoel. Het was immers een ongeschreven wet in hun vrijbuitersleven dat, wanneer de grote avonturier op één of andere wijze buiten strijd was, Charles automatisch het hoofd van de onderneming werd.

De reus zuchtte diep toen hij de auto op gang bracht en koers zette naar hun hotel, om van daar uit „Le Revenant” zo vlug mogelijk te kunnen bereiken.

Intussen ging het leven in de speelclub normaal verder; niemand van de gewone bezoekers had practisch het incident opgemerkt en alleen de croupiers, die met de gebruiken van het huis op de hoogte waren, hadden begrepen wat er omging.

Alleen in een der rijkelijk gestoffeerde vertrekken van de tweede verdieping werd de kwestie der aanhouding van Rafles met nadere aandacht besproken. Er bevonden zich drie personen in de kamer, waaronder de directeur Brûlé en de kassier Madelon en, zoals men had kunnen verwachten: Monsieur Populous. Deze laatste bleek volkomen in zijn nopjes over de afloop der gebeurtenissen en zijn goed humeur werkte zo aanstekelijk dat ook zijn beide spitsbroeders in de misdaad glunderden van genoegen. Blijkbaar hadden ze nog eens nauwkeurig al hun plannen besproken en theoretisch de kansen op succes afgewogen. Het scheen ook dat Populous nog niet helemaal gerust was door het feit dat John Rafles zich achter de tralies bevond. Hij verwenste Inspecteur Langlet om diens lankmoedigheid, die hij voor onbekwaamheid schold, daar hij de medeplichtigen van Rafles ongehinderd had laten vertrekken.

De directeur Brûlé merkte echter op, ofschoon in zeer bescheiden termen, dat de taktiek van de inspecteur niet zo geheel onzaakkundig was als op het eerste gezicht leek. Immers, door de medeplichtigen van

Rafles in vrijheid te laten, speculeerde hij op het gevoel van ridderlijkheid van de grote avonturier en diens gevoel voor fair-play, die, om zijn vrienden te redden waarschijnlijk wel niet aarzelen zou om schuld te bekennen.

Populous reageerde hierop met een ongelovig schouderophalen.

— Certainement! Monsieur Populous, verzekerde de directeur Brûlé met grote stelligheid. Het belachelijke eergevoel van John Rafles is bijna legendarisch geworden en ofschoon wij dergelijke stomiteiten nooit zouden begaan, zijn soortgelijke nonsens het embleem waarmee John Rafles voor de wereld wil pronken!

— Bon, bon, bromde Populous op gering-schattende toon. Laten we aannemen dat u gelijk hebt, Monsieur Brûlé, maar dit mag ons niet beletten om voorlopig toch op onze hoede te blijven want, ofschoon John Rafles buitengewoon gevaarlijk en sluw is, toch kan ik niet uit het oog verliezen dat het die ongelikte beer van een chauffeur is geweest die, samen met de bloeddorstige jonge man, mijn lip hebben gekloven en welke Rafles van een wisse dood hebben gered toen ik hem in de val had laten lopen; en dat ik zelf bijna in hun handen ben gevallen zal ik evenmin vergeten. Daarom voldoet het mij niet dat slechts Rafles uit de weg is geruimd, maar ook met zijn vriend wil ik zo vlug mogelijk afrekenen! En ik sta er op, dat de hier besproken plannen zo spoedig mogelijk dienen te worden uitgewerkt. En, Monsieur Brûlé, als u het in deze zaak op even geraffineerde wijze aan boord weet te leggen als met de valse bankbiljetten, dan kunt u er van opaan dat ik ook deze maal niet gierig zal zijn!

Bij deze lof, die ieder weldenkend mens twijfel-achtig in de oren zou klinken, bloosde de directeur als een schoolknaap, die bij de prijsuitreiking tot primus wordt uitgeroepen.

— Och, Monsieur Populous, u is al te vleierend voor mij, antwoordde Brûlé met slecht gespeelde nederigheid; Monsieur Madelon heeft voor het bijzonderste werk gezorgd en het deponeren der valse bankbiljetten op de hotelkamer van Rafles was slechts kinderspel.

— Dat doet er minder toe, merkte de Griek op. Het is in ieder geval uw plan geweest om Rafles op dergelijke wijze onschadelijk te maken en dat was een staaltje van zeer knap hersenwerk. Is het misschien onbescheiden om nu te vragen of u reeds een

plan hebt ten opzichte van Rafles' vrienden?

Monsieur Brûlé glunderde en zijn dikke buik wipte omhoog van ingehouden pret toen hij dacht aan de maatregelen die hij had getroffen. In al zijn potsierlijkheid boog hij over het tafeltje heen waaraan de drie mannen gezeten waren en fluisterde Populous enkele woorden in het oor. Toen hij eindigde knikte de Griek goedkeurend, terwijl hij eraan toevoegde:

— Een uitstekend plan, inderdaad! En ik geloof wel dat het evenveel succes zal hebben als het voorgaande. Indien alles normaal verloopt kunnen wij er zeker van zijn binnen de eerstkomende vierentwintig uur volledig verlost te zijn van Rafles en zijn handlangers. Ik keer nu terug naar mijn woning en zal daar op uw telefoontje wachten.

En toen hij zag dat Brûlé aanstalten maakte om hem te vergezellen, zei de Griek:

— Doe geen moeite, ik kom er wel alleen uit; voorzichtigheidshalve nog altijd langs de deur aan de achterzijde, totdat het gevaar geheel en al geweken is!

Het had weinig opzien gebaard, toen dezelfde nacht, ongeveer rond half twaalf een uiterst verzorgd, correct heertje, wiens leeftijd op het eerste gezicht, althans te oordelen naar zijn grijs haar, zijn even grijs puntbaardje en de rimpels in zijn gelaat, om en bij de zestig jaar moest zijn, in de speelclub verscheen. Wanneer men de ceremoniemeester om inlichtingen zou hebben gevraagd betreffende deze verschijning, dan zou hij de bezoeker geklasseerd hebben onder de buitenlandse vreemdelingen van kleine adel, uit een of ander naburig land, waarbij vooral Engeland, Ierland, België of Zwitserland zouden worden genoemd. Het was inderdaad een feit dat het grijze heertje de Franse taal op perfecte wijze sprak, doch enigszins té correct opdat hij voor een geboren Fransman zou kunnen doorgaan. Toch was zijn uitspraak vrij van ieder gemakkelijk herkenbaar accent, zodat zijn nationaliteit ook voor de ceremoniemeester een geheim bleef.

Met een pas, eigen aan lieden van zijn ouderdom, drentelde de nieuwe bezoeker zonder enige haast te vertonen door de verschillende speelzalen en naar het leek kon hij zijn voorliefde voor een of ander spel niet

gemakkelijk bepalen. Hij scheen daarenboven een zeer eigenaardige manie te bezitten, want vóór het betreden van elke zaal stelde hij aan de aldaar geposteerde, in groen livrei gestoken toezichters, allerlei vragen over de ligging der verschillende speelzalen en scheen in het gebouw maar niet wegwijs te kunnen worden. Het leek wel of hij zich niet oriënteren kon en een paar maal reeds had een of andere toezichter hem attent gemaakt op zijn vergissing toen hij een trap beklom die naar de tweede verdieping leidde. Het heertje verontschuldigde zich dan steeds in de meest hoffelijke termen en duwde de goede geest die hem op het rechte pad terug wou brengen een bankbiljet in de hand. Toch leek het, dat zijn oriënteringsvermogen niet voor verbetering vatbaar was, want op een gegeven ogenblik beklom hij nogmaals een trap die naar de tweede verdieping leidde, doch ditmaal scheen geen der toezichters de vergissing van de man te hebben opgemerkt, daar zo pas een tamelijk talrijke groep mensen die in- en uitliepen, het uitzicht op de trap belemmerden. Zodoende bereikte de bezoeker de hogere etage en scheen helemaal niet te merken dat hier, in tegenstelling met het lager gelegen gedeelte van het gebouw, waar het héél druk was, een haast absolute rust heerste. Gewapend met een aan een dun, gouden kettinkje bengelende pince-nez, bestudeerde het heertje de naambordjes van verschillende deuren, die de respectievelijke verblijfplaatsen aanduidden van het secretariaat, de boekhouding, vergaderzalen der aandeelhouders, enz. enz. Hij scheen blijkbaar niet gemakkelijk te kunnen vinden wat hij zocht, want telkens schudde hij ontkennend met het hoofd. Toen hij bijna het einde van de brede, met dikke lopers belegde gang had bereikt, waar van zich langs weerszijden deze particuliere vertrekken bevonden, scheen hij eindelijk op de juiste bestemming te zijn gekomen, want toen hij achter een der deuren waarop de naam van: „Directeur Brûlé” prijkte, gedempt stemmengemompel hoorde, verhelderde plots zijn gelaat. Rekening houdende met dit verschijnsel, zou men gemeend hebben dat de bezoeker aan deze deur zou gaan aankloppen om toegang te verkrijgen, doch zonderling genoeg deed hij helemaal iets anders dan wat men natuurlijkerwijze van hem zou hebben verwacht. In plaats van aan te kloppen, keerde hij op zijn schreden terug, hield halt voor de deur van een aangrenzend vertrek en duwde heel zachtjes de kruk naar

beneden. Zoals te verwachten was bleek de deur gesloten, maar dit scheen niets te schaden aan de ondernemingslust van het vreemde heerschap. Zijn hand verdween vliegensvlug in zijn zak, haalde er een vreemdsoortig instrumentje uit te voorschijn, en stak dit in het slot. De man keek even links en rechts, als om te zien of er geen onraad te duchten viel, draaide dan vliegensvlug het werktuig een paar maal heen en weer, tot een licht geklik weerklonk en hij het vertrek ongehinderd kon binnengaan. Voorzichtig sloot hij de deur weer achter zich dicht, diepte uit een zijner zakken een liliput-achtig zaklantaarntje op en liet het flauwe schijnsel daarvan even in de kamer rondwaren. Door deze doening bewees hij duidelijk dat hij zich dingen permitteerde, die zeker niet in de smaak zouden vallen, noch van de directeur, noch van de uitbaters van de speelclub, indien ze de man erop hadden betrapt. Zij zouden echter nog meer verwonderd en verontwaardigd zijn geweest, indien ze de indringer in zijn verdere bedrijvigheid hadden kunnen volgen. Hij was namelijk op de muur toegeslopen, die de verbinding vormde tussen het vertrek waarin hij zich bevond en het bureel van de directeur van de instelling, het vertrek waar hij stemmengemompel had gehoord. De man plaatste een kleine, ronde schijf tegen de wand, schijf die met een paar draden verbonden was aan een toestelletje, dat veel gelijkenis vertoonde met die welke door hardhorigen als geluidsversterker wordt gebruikt. Zonder de fineses ervan te kennen, had een ieder die deze bedrijvigheid zou hebben gadeslagen, dit toestel onmiddellijk als een soort microfoon hebben bestempeld. De bedoeling van de man was dus duidelijk: hij wou, zonder risico te lopen ontdekt te worden, het gesprek af luisteren dat in het aangrenzende vertrek werd gevoerd.

Blijkbaar slaagde hij daarin dan ook volkomen, want meer dan een kwartier bleef de indringer bewegingloos zijn plaats innemen, terwijl zijn gelaat heel de tijd door, wisselende gemoedstoestanden weerspiegelde. En het geluid dat uit zijn mond ontsnapte leek verdacht op nijdig tandengeknars, toen aan het einde van het gesprek tussen Populous, Brûlé en Madelon, de directeur zijn stem op fluisterton had laten dalen, zodat de onbekende luisteraar er niets van kon verstaan.

Toen de drie mannen in de andere kamer aanstalten maakten om te vertrekken, borg

de indringer haastig zijn apparaat weg, slipte, voor zijn leeftijd op verrassend vlugge wijze, naar de deur toe, opende ze en sloot ze weer achter zich dicht in enkele seconden, na zich eerst te hebben vergewist of de kust wel veilig was. Met even vlugge als onhoorbare schreden bereikte hij een der trappen die naar de benedenverdieping leidden en wist, toen hij door een der zaalwachters werd opgemerkt bij de afdaling, het zo geraffineerd aan boord te leggen, dat het leek alsof hij niet naar beneden kwam, doch zich naar boven begaf. Met dezelfde kinderlijke onschuld als tevoren, verontschuldigde de huichelaar zich in de meest hoffelijke termen voor deze vergissing en liet daarbij een bankbiljet in de hand glijden van de man, die hem terechtwees. Deze wierp even een blik op het bankpapier en de waarde ervan overtrof zozeer al zijn verwachtingen, dat hij als het ware zelf excuses voor zijn optreden begon te maken. De milde schenker wimpelde deze dankbetuiging echter met de meeste tact af en mengde zich vervolgens onder het steeds talrijker wordende publiek. Enkele minuten daarna bevond hij zich buiten het gebouw, wandelde naar de overzijde en stapte in een der aldaar geparkeerde auto's. Langzaam maakte de wagen zich los uit de file en verdween toen in de richting van het lager gelegen stads gedeelte.

Ongetwijfeld zal de lezer reeds vermoed hebben, dat deze indringer, die op zulk 'n stoutmoedige wijze het gesprek tussen Populous en zijn handlangers had afgeluisterd, niemand anders was dan Charles Brent, die, door de omstandigheden ertoe gedwongen, genoodzaakt was geweest, alles op één kaart te zetten. Het toeval had hem hierbij gunstig gediend, ofschoon de jonge man bijna zeker was geweest, dat de gevangenneming van Rafles wel aanleiding zou gegeven hebben tot een conferentie tussen Populous en zijn medeplichtigen. Zekerheid dat deze conferentie in de speelclub zou plaats hebben had hij niet gehad, maar voor hem was het bijna logisch dat de geschiktste plaats moeilijk iets anders dan de club kon zijn, vermits zowel de directeur als de kassier in het complot, dat tegen Rafles op touw was gezet, aandeel moesten hebben. Het resultaat bewees dat deze zienswijze de juiste was geweest en alleen was het jammer dat Charles niet alles had kunnen horen, vooral met het oog op de plannen die blijkbaar tegen Ophelia, James en hem waren ontworpen. Toch was hij in ieder geval zo ver opge-

schoten, dat hij nu definitieve zekerheid had, tegen wie de strijd in hoofdzaak moest worden gevoerd.

Eén ogenblik had de jonge man eraan gedacht om Populous op te wachten toen deze het gebouw zou verlaten, om hem te volgen naar zijn verblijfplaats; dit idee had hij echter verworpen, daar het hem, in de huidige omstandigheden, nu Rafles voorlopig buiten gevecht was gesteld, als veel te gewaagd voorkwam. Hij had Populous reeds aan het werk gezien en hij wist dat slechts een goed overwogen plan met kans op succes zou kunnen worden uitgevoerd en in staat zou zijn de Griek buiten gevecht te stellen. Daarom had hij er de voorkeur aan gegeven onmiddellijk naar de villa terug te keren, om samen met James en Ophelia overleg te plegen.

Terwijl hij in een tamelijk vlugge vaart over de brede asfaltweg snelde, had Charles een inwendig plezier over de wijze waarop hij Populous en zijn trawanten dit maal te slim was afgeweest. Op de keper beschouwd, was zijn vermomming niet zo meesterlijk als hijzelf wel had gewild en zeker hadden de kleine detailfouten de critiek van Rafles niet kunnen doorstaan. De jonge man had echter gerekend op het kunstmatige licht dat tenslotte veel minder scherp is dan het gewone daglicht, en deze onvolkomenheden wel geheel, vooral voor leken, onopgemerkt zouden blijven.

Dit was inderdaad ook het geval geweest en niemand in de speelclub had ook maar één ogenblik getwijfeld aan de echtheid van de figuur die Charles Brent had aangenomen. Mogelijk had Populous deze gedaante-
verwisseling kunnen doorzien, maar daar het de bedoeling van Charles was geweest, om in ieder geval de Griek te ontwijken, was het gevaar van ontdekking van die kant geheel uitgesloten geweest.

Een twintigtal minuten na zijn vertrek uit de speelclub, verliet Charles de brede asfaltweg en sloeg de weg in die naar de villa leidde. Bij zijn aankomst verwonderde hij zich over de totale stilte die er heerste en meer nog over de afwezigheid van ieder lichtschijnsel. Volgens de afspraak die hij met Ophelia en James had gemaakt, zouden beide hem opwachten om de uitslag van zijn tocht te vernemen en eventueel verdere plannen te beramen. Daar het de jonge man heel wat moeite had gekost om zijn beide partners te overtuigen van de gevaarloosheid van zijn onderneming en hij zich kon

voorstellen in welke zenuwachtige toestand ze verkeerden, kon hij bijna niet begrijpen dat ze zijn komst niet zouden hebben afgewacht en ter ruste waren gegaan. Vlug klauterde de jonge man uit de wagon, opende het hek en reed de auto tot voor de garage. Hij begreep helemaal niet dat James op dit gerucht niet was afgekomen en een bang voorgevoel maakte zich van hem meester. Met een paar vlugge sprongen bereikte hij het bordes, waarvan de dubbele, glazen deur tot zijn grote verbazing half geopend was, terwijl het overgordijn in de wind wapperde. Een angstige beklemming drukte hem op de borst en het was alsof een ijskoude hand zich over zijn hart legde. In een flits schoot het hem door de geest, dat de politie zich misschien niet tevreden had gesteld met de gevangenneming van Rafles en dat de préfet opdracht had gegeven ook de zogenaamde medeplichtigen te arresteren.

Intussen was Charles naar binnen gesneld, daarbij gebruik makende van het zaklampje en draaide het licht op. Hij begreep dat, indien zijn vermoeden juist mocht zijn, James zich niet zonder meer zou hebben laten overmeesteren en in een der kamers, waarschijnlijk in de verder gelegen studio, de sporen hiervan wel zouden blijken. Dat er iets verkeerd was gegaan, was de jonge man in ieder geval duidelijk geworden bij zijn binnentreden en toen hij het bewuste vertrek betrad, zag hij onmiddellijk dat zijn voorgevoel hem niet had bedrogen. Verschillende meubelstukken waren van hun plaats verschoven, en links en rechts over de vloer verspreid, lagen brokstukken van kristallen vazen, en zelfs een geheel versplinterde stoel. Op het donkere tapijt meende Charles zelfs bloedvlekken te bespeuren, maar hij miste de moed om dit vermoeden door een onderzoek bevestigd te zien.

Een bittere wanhoop en een gevoel van volledige moedeloosheid overviel de jonge man en als gebroken strompelde hij naar een der zetels in het vertrek en liet er zich volkomen uitgeput in neerzinken. De slag die hem had getroffen, had zijn reeds tot het uiterste gespannen zenuwen zodanig geschokt dat het laatste restantje veerkracht totaal was geweken. Met de handen op zijn brandende ogen gedrukt, zat de jonge man voorover gebogen en trachtte met alle inspanning waartoe hij zichzelf dwong, orde te scheppen in zijn gedachten. Indien de politie Ophelia en James had ingerekend, dan bestond er niet de minste twijfel, dat ook hij

onder aanhoudingsmandaat stond en slechts zijn afwezigheid hem gered had van het lot der twee anderen, die nu Rafles gezelschap zouden houden. Dit betekende voor hem echter slechts uitstel van executie, want ongetwijfeld was op dit ogenblik het gehele politiecorps gemobiliseerd en zou jacht op hem worden gemaakt als op een wild dier. In die omstandigheid was een langer verblijf in de villa voor hem onmogelijk en elke minuut die zijn aanwezigheid er duurde, zou hem noodlottig kunnen zijn. Het enige dat hij doen kon, was zijn vermomming te behouden en de kans te wagen op die wijze de politie om de tuin te leiden. Wel wist hij niet op welke wijze hij Rafles en zijn vrienden zou kunnen helpen, maar in ieder geval moest hij in de eerste plaats trachten zijn vrijheid te behouden, wilde de zaak niet hopeloos verloren zijn. Toch was het in ieder geval noodzakelijk dat hij zich voorzag van voldoende geld, wapens en materiaal, dingen die absoluut noodzakelijk waren om hem in zijn strijd tegen Populous en desnoods ook tegen de politie te helpen. Hij moest dus het risico nemen om nog enkele minuten in de villa te vertoeven en zich van al deze zaken te voorzien, in zoverre de politie deze bij eventuele huiszoeking niet had ontdekt en meegenomen.

Terwijl deze gedachten zijn brein doorflitsten, was Charles uit de zetel opgesprongen en had voorzichtigheidshalve de lichten gedoofd. Met de kleine zaklamp gewapend lichtte hij zich bij op zijn tocht die hij te dien einde naar de bovenverdieping moest ondernemen, toen plots, terwijl hij de hall doorkruiste, zijn gespannen zintuigen op de proef werden gesteld. Hij bleef met ingehouden adem luisterend staan, op alle eventualiteiten voorbereid. Dan realiseerde hij zich plots, dat het geluid welke zijn gehoor had getroffen en zijn spieren had doen spannen, uit de richting scheen te komen van de ruime muurkast, die zich enkele meters vandaar bevond. Toen klonk nogmaals hetzelfde geluid, ditmaal iets luider, en nu leek het de jonge man op een soort gekreun, dat zowel eigen is aan

mensen als dieren, die zich in stervensnood bevinden. Zonder rekening te houden met een mogelijk gevaar, haastte hij zich in de richting vanwaar het geluid kwam, en opende met een snelle ruk de kastdeur.

Een onbeschrijflijk schouwspel vertoonde zich voor de blikken van Charles. Het zwakke lichtschijnsel van de kleine zaklamp omhulde een beeld dat hem met ontzetting vervulde, en in staat zou zijn geweest, sterkere geesten als die van Charles Brent te verschrikken. Hij zag de grote, levensloze gestalte van James, wiens gelaat, handen en kledij met bloed waren bespat en een jammerlijk uitzicht bood. Zonder een ogenblik te aarzelen, snelde de jonge man naar de schakelaar, draaide het licht op en haastte zich dan terug om zijn vriend uit zijn netelige positie te bevrijden. Met inspanning van al zijn krachten slaagde hij erin James op te lichten en hem in de aangrenzende kamer op een divan neer te leggen.

Met een natgemaakte handdoek, die Charles in de keuken had ontdekt, wiste hij voorzichtig het besmeurde gelaat af van zijn vriend, die onder deze bewerking moeizaam de ogen half opsloeg, en alle moeite deed om zich verstaanbaar te maken, terwijl hij met lange tussenpozen mompelde:

— Ophelia!... de mannen van... Populous!... deed mijn best... maar kon niet belletten...

James deed nog een poging om zijn zin af te maken, doch het scheen dat de krachtsinspanning die het spreken hem gekost had, het laatste sprankeltje van zijn energie gevegd had, want een dodelijke bleekheid viel over zijn gezwollen gelaat en hij zonk in een diepe, angstaanjagende bewusteloosheid, terwijl Charles met toegeknepen keel van ontroering op zijn trouwe vriend neerkeek.

En met een gevoel van machteloze woede, vermengd met wanhoop en haat, realiseerde de jonge man zich dat Populous ook de tweede ronde had gewonnen en er een wonder zou moeten geschieden om Ophelia van een tragisch lot te redden en de Griek zijn verdiende straf te doen ondergaan.

**WAARIN RAFLES EEN
FOOI GEEFT EN JAMES
KOFFIE DRINKT.**

Terwijl al deze gebeurtenissen elkaar in enkele uren opvolgden, was de Grote avonturier onder geleide van inspecteur Langlet en beide chercheurs op het politiecommissariaat van Monte Carlo gearriveerd. Nadat de gewone formaliteiten waren vervuld, welke gebruikelijk zijn bij de intrede van elke nieuwe arrestant, werd Rafles door de dienstdoende brigadier machinaal aan den lijve onderzocht op eventueel verborgen wapens en andere voorwerpen die in de handen van een gevangene een gevaar kunnen vormen.

Glimlachend onderwierp de grote avonturier zich aan al deze verplichtingen, ofschoon hij wel wist dat elk onderzoek niet het minste resultaat zou opleveren. Het was immers niet zijn gewoonte, wanneer hij in rok was en geen bepaalde plannen koesterde, zich van opzichtige en de zakken vervormende voorwerpen te voorzien. De inventaris was dan ook maar mager, want behalve een portefeuille met bankpapier, een gewone ebonieten vulpenhouder en een zilveren cigarettenétui, viel er niets in de zakken van Rafles te bekennen. Schouderophalend, daar geen dezer voorwerpen enig gevaar kon opleveren, stemde de brigadier erin toe dat de arrestant alles weer bij zich stopte. Langlet en beide chercheurs, wier taak bij de overdracht van de arrestant beëindigd was, namen hierop met enkele beleefde phrases afscheid, terwijl Rafles door de brigadier aan de hoede van de dienstdoende gevangenebewaarder werd toevertrouwd. Deze bracht de grote avonturier via een aangrenzend vertrek, eerst door een deur, daarna langs een ijzeren hek in een smalle gang, waarvan langs weerszijden zich enkele cellen bevonden. In antwoord op een vraag van Rafles, verklaarde de bewaker dat alle cellen ledig

waren, iets wat de grote avonturier de opmerking ontlokte dat in Monte-Carlo blijkbaar slechts zeer fatsoenlijke burgers verblijf hielden. Hij ontving hierop echter geen antwoord en meesmuilend dacht Rafles aan de methode der Monaco's politie, die erin bestond alle ongewenste elementen zo spoedig mogelijk buiten de grenzen van het prinsdom te transporteren. De bewaker die hem vergezelde opende een zware celdeur aan het einde van de gang en verzocht de gevangene het kleine vertrek binnen te treden. Hij gaf daarbij nog enkele raadgevingen ten beste en verontschuldigde zich over het weinige comfort dat deze verblijfplaats bood. Het zou echter maar voor één nacht zijn, betoogde hij, want in de loop van de volgende dag zou Rafles voor de onderzoeksrechter moeten verschijnen en nadien naar de gevangenis worden overgebracht.

— Indien mijnheer het wenste, voegde de bewaker eraan toe, kon ervoor gezorgd worden dat hij nog een maaltijd kreeg, welke de arrestant echter zelf zou dienen te betalen.

Rafles wees dit voorstel van de hand, doch daar hij de stille wenk begreep, stopte hij zijn begeleider een vijfhonderd franc biljet toe. In Monaco, evenals in sommige andere Franse gevangenissen, wordt dergelijke handelwijze helemaal niet als ongepast of indruisend tegen de reglementen beschouwd. Zolang een arrestant niet veroordeeld is, wordt hij niet als een misdadiger beschouwd en indien hij over geld beschikt is het hem mogelijk zijn lot heel wat te zien verzachten. Zolang er geen aanleiding bestaat tot afzondering, kan elke arrestant bij de bewaker maaltijden, dagbladen en lectuur bestellen, mits betaling van een bedrag dat goede winstmogelijkheden insluit. Door de bewaker een fooi te geven, verzekerde Rafles zich alleen van het feit, dat hij niet omwille van allerlei futiliteiten zou gestoord worden en hij dus volop gelegenheid zou hebben om plannen voor de toekomst te smeden.

Toen de deur achter hem was dichtgevalen en hij nog even naar de wegstervende stappen van de cipier luisterde, wierp hij een

vlugge blik in het rond, Het interieur was nogal primitief, zoals hij bij zichzelf opmerkte en bestond uit een opklapbed, dat tevens als tafel dienst moest doen, een wankel houten stoel en een niet al te fris ruikende kielton, welke vooral voor bijzondere privédoeleinden was bestemd. Deze drie dingen vormden de gehele meubilering van het vertrekje, dat hoogstens acht bij tien voet groot was, en niet al te veel bewegingsruimte overliet. Ergens in de hoogte bevond zich een klein tuimelraam en een even kleine opening, die met dikke ijzeren staven was versperd. De deur der cel zelf was van dik eikenhout, met stalen platen gewapend en met op schouderhoogte een opening die eveneens door ijzeren spijlen was afgesloten. Het was een zeer primitieve inrichting die weinig gelijkenis vertoonde met sommige modern ingerichte arrestantenlokalen te Londen, zodat Rafles tot de slotsom kwam dat het, met behulp van een paar eenvoudige instrumenten, kinderspel was om hieruit te ontluchten. Het elektrische gloeilampje dat de gang verlichtte, wierp een flauw schijnsel door de tralies van de deur en hulde de cel in een soort matte schemering. Ironisch glimlachend diepte de grote avonturier zijn cigarettenétui en zijn vulpen uit zijn zakken op en zowel inspecteur Langlet als de gevangenisbewaker zouden zeer verbaasd hebben opgekeken, wanneer ze deze onschuldig uitzierende voorwerpen aan een grondig onderzoek hadden onderworpen! Het étui bevatte inderdaad, heel handig verborgen, een dubbele bodem en toen Rafles deze opklapte had hij de beschikking over een paar fijne, doch zeer scherpe zaagjes uit het beste horlogeverstaal vervaardigd. De vulpen was een kunstig stukje techniek en toen Rafles de dop er had afgeschroefd en het reservoir verwijderd, hield hij een hol buisje in de hand dat speciaal was bestemd om als blaaspijpje te dienen. Het reservoir zelf bevatte, in plaats van inkt, een vijftal zeer kleine, scherp gepunte pijltjes van een harde houtsoort en ter dikte van een gramfoonnaald.

Ze waren doordrenkt met een bliksemsnel werkend verdovingsmiddel, dat, wat de uitwerking betrof, het midden hield tussen het bekende Curare, waarmede de Zuidamerikaanse Indianen hun pijlen vergiftigden en het minder bekende C2H waarvan de vermenging met het bloed ogenblikkelijke gevoelloosheid verwekt door uitschakeling van het centraal zenuwstelsel.

Beide voorwerpen, die Rafles nooit verlieten en hem reeds herhaaldelijk goede diensten hadden bewezen, zouden hem ook nu weer uitstekend van pas komen. Zoals we reeds gezien hebben bij zijn arrestatie was het Rafles te doen geweest om het winnen van enkele kostbare uren, welke hem in staat zouden stellen Populous te ontmaskeren. Het ware hem gemakkelijk geweest in het clubgebouw zelf te ontluchten, doch dit zou tot gevolg hebben gehad dat de politie overal een scherpe waakzaamheid zou hebben aan de dag gelegd. Indien hij echter wachtte tot hij goed en wel in het politiebureau was opgesloten, dan zou zijn ontluchting slechts de morgen van de volgende dag worden ontdekt, althans indien zich geen bijzondere gebeurtenissen voordeden.

Eén ogenblik had de grote avonturier er aan gedacht onder een of ander voorwendsel de bewaker te ontbieden en de man met een der verdovende naalden buiten gevecht te stellen. Bij nader inzien echter vond Rafles het verkieselijker zo ongemerkt mogelijk te verdwijnen en richtte hij zijn aandacht op het raam. Hij schoof het tafel-bed tegen de wand, plaatste de stoel er boven op en slaagde er op die manier in het raam te bereiken. Eén blik naar buiten overtuigde hem dat langs die kant weinig gevaar voor ontdekking te vrezen was, daar het raam uitkwam op een verlaten binnenkoer van een of ander gebouwencomplex. Zijn eerste werk was het raampje, dat slechts door een derde kon geopend worden, uit de scharnieren los te maken. Een der stalen zaagjes bewees hem hierbij buitengewoon goede dienst, want na een kwartier was deze eerste hinderpaal uit de weg geruimd en kon hij de tralies aan-

tasten. De staven waren weliswaar zéér dik, doch daar ze uit gewoon ijzer bestonden, vrat het zaagje zich een weg alsof het slechts bordpapier gold. Af en toe hield de grote avonturier even op om te luisteren of er geen onraad was, want ondanks alle moeite en voorzichtigheid die hij in acht nam, kon hij niet beletten dat zijn arbeid een krassend geluid veroorzaakte. Door dit regelmatig oponthoud en mede ook doordat Rafles heel voorzichtig te werk ging, duurde het ruim twee uren vooraleer hij erin geslaagd was de vier staven zover door te vijlen dat een krachtige ruk deze zou kunnen verbreken. De verlichte wijzerplaat van zijn armbandhorloge wees hem erop dat het iets over half een was, toen hij zich klaarmaakte om met een paar vlugge bewegingen door de gemaakte opening te glippen. Aan de andere kant kwam Rafles, zoals hij reeds had opgemerkt, op een kleine binnenkoer terecht, die geheel verlaten was en in duisternis was gehuld. Zich voorzichtig langs de muur voortbewegend, bereikte de grote avonturier een raam dat slechts enkele ogenblikken aan zijn druk weerstand bood. Te oordelen naar het materiaal dat zich in het vertrek bevond, was hij beland in een of andere opslagplaats, waar afgedankt politie- en brandweermateriaal lag opgestapeld. De tegenoverliggende deur stond in verbinding met de straat en de grote avonturier had slechts de kruk van het springslot naar beneden te drukken om zich in volledige vrijheid te bevinden. Voorzichtig sloot hij de deur weer achter zich dicht en wandelde in de volmaakste kalmte naar een taxistandplaats welke zich op enkele honderden meters afstand bevond.

**
*

Te zeggen dat Charles Brent de radeloosheid nabij was, toen James in diepe bewusteloosheid verzonk, zou nog beneden de waarheid blijven. Enkel op zichzelf aangewezen,

stond de jonge man inderdaad voor een hopeloze taak bij zijn strijd tegen Populous. Zijn eerste opwelling was om zo spoedig mogelijk naar de speelclub te snellen en de directeur met de revolver in de vuist te dwingen Populous' verblijfplaats bekend te maken! Na enkele ogenblikken echter nam zijn gezond verstand de overhand en zag hij af van dit plan, dat slechts een wanhoopspoging zou zijn met een twijfelachtige uitslag. Om zijn gedachten enigszins te concentreren liep Charles achtereenvolgens alle kamers af op de benedenverdieping, terwijl hij als een automaat de bij de worsteling verschoven meubelstukken ordende en het gebroken kristalwerk met de voet uit de weg ruimde. Plots werd zijn aandacht gevestigd op een langwerpig stukje papier dat ongetwijfeld niet tot de inventaris van de villa kon behoren. Zijn nieuwsgierigheid was geprikkeld en vlug gristte de jonge man het papier van de vloer op en las met steeds groter wordende aandacht, de volgende woorden:

„Het pakket, af te halen op de villa Le Revenant, moet bezorgd worden in de rue St. Philippe 24.”

Het duizelde Charles voor de ogen en als in een flits begreep hij dat hier van niemand anders sprake kon zijn dan van Ophelia. Blijkbaar was het briefje een onderrichting van Populous aan een zijner trawanten, die het tijdens de worsteling met James was kwijtgeraakt.

— Er is geen twijfel mogelijk, zei de jonge man halffluid. Ophelia is ongetwijfeld daarheen gebracht en ik moet in de eerste plaats nu voor haar gaan zorgen!

— Niet zo haastig! klonk plots een stem.

Charles schrok op, maar een glans van blijdschap verhelderde plots zijn gelaat toen hij Rafles uit de deuropening op hem zag toetreden.

— John! stamelde hij. Gelukkig dat je er bent!

Vlug snelde hij op zijn vriend toe en drukte hem krachtig de hand terwijl een grote ontroering zich van hem meester maakte.

Deze keek hoofdschuddend van Charles naar de links en rechts verspreide resten van het gebroken kristal en porselein en zei op een toon waarin ook enige ongerustheid viel te bespeuren:

— Wat is hier allemaal gebeurd, Charles? Het lijkt net of er een aardbeving heeft gewoed!

— Veel erger dan dat! antwoordde Charles neerslachtig en met enkele woorden bracht hij zijn vriend op de hoogte van wat er sinds zijn afwezigheid was voorgevallen.

Zonder één ogenblik te verliezen spoedde de grote avonturier zich naar het aangrenzende vertrek, boog zich over de nog altijd bewusteloze James, voelde diens polsslag en zei op korte, zakelijke toon tot Charles die hem was gevolgd:

— Vlug Charles, haal hechtpleisters, verband en cognac en zet ook sterke koffie.

En toen de jonge man nieuwsgierig iets wilde vragen, weerde de grote avonturier hem af met de woorden:

— Nu niet, Charles! In de eerste plaats moeten we voor James zorgen, want zijn hulp is ons onontbeerlijk.

Hierop verwijderde de jonge man zich vlug en met het ervaren oog van een medicus onderzocht Rafles verder de verwondingen welke James had opgelopen tijdens het gevecht. Behalve enkele oppervlakkige kneuzingen en snijwonden, vertoonde slechts de wonde aan het hoofd een meer ernstig karakter; voorzichtig en met gevoelige vingertoppen onderzocht de grote avonturier de schedelhuid en kon tot zijn grote opluchting vaststellen dat datgene wat hij had gevreesd, namelijk een schedelbreuk, gelukkig niet veroorzaakt was geworden. Blijkbaar was het grote bloedverlies oorzaak van de diepe bewusteloosheid, doch scheen er werkelijk geen enkele levensgevaarlijke wonde te zijn toegebracht. Blijkbaar hadden de aanvallers bij het zicht van de met bloed bespatte, bewusteloze reus in de mening verkeerd dat hun slachtoffer dodelijk gekwetst was geworden en hadden ze het niet nodig geoordeeld hem nog verder af te maken. De constitutie van

James was echter zó ontzettend sterk dat er meer nodig was dan messteken en slagen op het hoofd om hem het leven te benemen.

Toen Charles met de hechtpleisters en andere verbandmiddelen arriveerde, alsmede met de gevraagde cognac, begon Rafles onmiddellijk met de verzorging van de gekwetste. Eerst met een schaar, daarna met een scheermes verwijderde hij het haar rondom de hoofdwonde, zuiverde deze geheel en hechtte ze op meesterlijke wijze dicht, waarna hij een stevig verband legde. Ook de andere kwetsuren werden met dezelfde handigheid verzorgd en tenslotte nam Rafles een beker en goot een grote scheut cognac tussen de lippen van de gekwetste.

De reactie volgde ogenblikkelijk, want hoestend richtte James zich half overeind, keek enigszins verdwaasd om zich heen en zei stamelend:

— Hé, Sir... ik kon het helemaal niet verhelpen!

— Kalmpjes aan, James! zei Rafles, terwijl hij de reus bij de schouders greep en hem zachtjes terugduwde. Je hebt voorlopig alleen behoefte aan rust.

— Maar ik voel mij helemaal in orde! klaagde James. Het heeft helemaal geen zin dat ik hier blijf liggen, terwijl Miss Ophelia zich in de handen van die bandieten bevindt!

En zonder acht te slaan op de protesten van Rafles en Charles, krabbelde James overeind en stond wankelend recht. Enkele ogenblikken zwaaide hij alsof hij dronken was en zijn gelaat werd lijkleek. Dit duurde slechts een onderdeel van een seconde, want ogenblikkelijk overwon de geesteskracht van de reus deze aanval van zwakheid. Vlug achter elkaar dronk hij twee koppen zeer sterk gezette koffie en met verbazing zagen beide vrienden toe, hoe een lichte bloes de wangen kleurde van de gekwetste.

— Ziezo, Sir! zei James met een scheve grijns, als nu het verduivelde kloppen in mijn hoofd ophoudt ben ik weer even fit als voorheen!

— Je zou er beter aan doen te rusten, James, zei Rafles met een stem die hij streng

wou doen klinken, doch waarin hij bezwaarlijk slaagde.

— Onzin! bromde de aangesprokene; denkt u dat ik rusten kan zolang Miss Ophelia niet vrij is en we Populous mores hebben geleerd? Liefst van al zou ik dadelijk vertrekken en de schurken alles betaald zetten!

Raffles zag in, dat er geen macht ter wereld was die James tot rede zou kunnen brengen en berustte in diens houding. In enkele woorden vertelde de gekwetste wat er gebeurd was:

Een achttal mannen waren plots de villa binnengedrongen, hadden Ophelia gekneveld en een prop in de mond geduwd, terwijl hij, James, met een stoel op het hoofd werd geslagen. De slag had hem enkele ogenblikken verdoofd en van die gelegenheid hadden de schurken gebruik gemaakt om hem met messen te bewerken. Twee der aanvallers had hij met een paar vuistslagen buiten gevecht weten te stellen, doch de anderen hadden hem als wilde dieren besprongen en in een kluwen waren de vechtenden over de grond gerold, op hun weg meubels en glaswerk verbrijzelend. Tenslotte had het grote bloedverlies de krachten van de reus doen be-
geven, zodat de bandieten verder gemakkelijk spel hadden. Toen hij niet meer in staat was zich te verdedigen hadden de aanvallers hem met hun laarzen overal getrapt en geschopt, tot ze hem tenslotte de gang hadden ingesleept en in de muurkast hadden neergeworpen, waar hij door Charles was ontdekt en bevrijd.

Met gebalde vuisten en toegeknepen lippen had Raffles naar dit ongekunstelde relaas geluisterd en hij zwoer bij zichzelf Populous en diens bende voor deze laagheid duchtig te doen boeten. Vervolgens was Charles aan het woord gekomen en vertelde op zijn beurt, wat hij in de speelclub had vernomen, terwijl hij tevens het stukje papier met de boodschap, dat hij op de vloer gevonden had, aan Raffles overhandigde.

Enkele ogenblikken bleef de grote avonturier in nadenken verdiept, terwijl hij het

stukje papier zachtjes heen en weer bewoog. Tenslotte richtte hij het hoofd op en zich tot de jonge man wendend zei hij:

— Ik begrijp wat jou bezielt, Charles; je wilt er zo vlug mogelijk op af om Ophelia te bevrijden en Populous en zijn bende hun schurkenstreken betaald te zetten! Is het niet zo?

Charles knikte instemmend, terwijl Handerson met een gebrom ook zijn goedkeuring aan dit plan hechte.

— Ik zie, zei Raffles glimlachend, dat we allen dezelfde mening zijn toegedaan, zodat we ons nog slechts akkoord moeten stellen over de methode, waarop we deze taak dienen aan te pakken.

— Dát is heel eenvoudig, zei Charles; we nemen de auto, rijden vliegensvlug naar de rue St. Philippe en vallen de kerels onverwachts op het lijf! En daar ze iets dergelijks allerminst zullen verwachten, is de kans op mislukking uitgesloten!

Bij deze woorden schudde Raffles afkeurend met het hoofd.

— Ik geloof, Charles, dat je je hierin vergist, zei hij; als je het mij vraagt ben ik ervan overtuigd dat de boeven in de rue St. Philippe goed op uitkijk zullen staan.

— Waarom denk je dat ze ons zouden opwachten? vroeg de jonge man. Ik zie geen enkele reden waarom ze dat zouden doen!

— „Ons” verwachten ze waarschijnlijk niet, Charles, maar jou alleszins wel!

De jonge man keek zijn vriend verbouwerend aan.

— Doe asjeblijft niet zo geheimzinnig, John! Waarom zouden ze speciaal mij verwachten en jou en James niet?

— Dat is zeer eenvoudig, mijn beste. Zie je, de man die dat stukje papier hier achter liet, deed zulks met een bepaald doel. Populous is allerminst een dwaas en wilde ook in dit geval zeker spelen. Door mij gevangen te laten nemen, was slechts een gedeelte van zijn opzet gelukt, want hij had erop gerekend dat Langlet het gehele gezelschap, dus zowel mij, jou, Ophelia als James zou doen opsluiten. Dat de inspecteur alleen mij verantwoor-

delijk stelde, moest hem vliegensvlug doen handelen; daarom gaf hij opdracht om Miss Ophelia te ontvoeren en James en jou buiten gevecht te stellen. Ongelukkig voor hem was jij op het ogenblik dat zijn kornuiten hier binnenvielen, niet aanwezig. Het laat geen twijfel dat een der mannen van hieruit heeft opgebeld naar zijn opdrachtgever om hem van dit feit op de hoogte te brengen. U in de villa opwachten durfden zij niet, daar zij er rekening mee moesten houden dat de politie wel eens huiszoeking zou kunnen komen doen. Daarom vonden ze het veiliger om een ander middel aan te wenden, dat blijk geeft van grote geslepenheid: er was hier een geweldige worsteling geweest en het zou dus allerm minst verwonderlijk zijn dat een der kerels hier een stukje verloren had. Ze wisten dat je bij je thuiskomst ongetwijfeld alle kamers aan een onderzoek zoudt onderwerpen en dat je dat papiertje vinden moest. Ik moet zeggen dat het een uitstekend opgestelde val is en ware het niet dat Populous ons niet reeds een paar keer had verslagen, dan betwijfel ik of ik het spel wel zou hebben doorzien. De vlugheid echter waarmee de Griek schijnt te handelen, heeft mijn zintuigen verscherpt en mij heel wat voorzigtiger gemaakt. Ik ben ervan overtuigd, Charles, eindigde de grote avonturier, dat, indien we ons naar het aangeduide adres zouden begeven, we daar ongetwijfeld in een val zouden lopen! Dat ze alleen jou zouden verwachten doet hier niets ter zake, want het resultaat zou toch ongeveer hetzelfde blijven.

Terwijl Rafles in enkele woorden zo klaar en duidelijk de plannen van Populous ontmaskerde, was Charles beurtelings bleek en rood geworden van woede en ontsteltenis. Ook hij zag nu klaar het verraderlijke opzet in en hij zegende de komst van Rafles, die hem voor onberaden stappen had behoed. Populous was inderdaad een tegenstander van meer dan gewoon formaat en Charles begreep dat alleen Rafles met kans op succes de wapens met de Griek kon kruisen.

— Maar wat staat er ons dan te doen, John? Je zult met mij toch akkoord zijn dat

alleen vlug handelen de kans kan doen keren?

— Dat is zo! gaf Rafles toe. En daarom zullen we ook onverwijld optreden. Alleen wens ik geen gebruik te maken van het adres dat Populous' trawanten zo vriendelijk waren hier achter te laten, voegde de grote avonturier er schamper aan toe.

— Maar wat zullen we doen? vroeg Charles ongeduldig terwijl hij met de vingers op het tafelblad een zenuwachtige roffel sloeg.

— Volgens mij is er maar één middel, Charles! Ik kan moeilijk geloven dat Populous over een oneindig aantal schuilplaatsen beschikt. Het adres van de rue St. Philippe is natuurlijk gefingeerd en daar zouden we slechts een moordenaarsbende aantreffen. Als ik Populous goed ken, is het niets voor hem om al deze mensen in zijn hoofdkwartier onder te brengen, evenmin als hij eraan denken zou zijn particulier verblijf daarvoor beschikbaar te stellen. Mijns inziens is er maar één plaats, waar Ophelia kan zijn heengebracht, namelijk de speelclub! Ongetwijfeld zijn daar een massa kelders en het gebouw biedt het voordeel geen inval van de politie te moeten vrezen, daar de miljoenen die jaarlijks aan taksen worden betaald de club tot zoiets als een staat in de staat heeft gemaakt. Ik ben er zeker van dat zonder speciaal bevel van de hoogste instanties van het prinsdom, geen enkel politiemann het wagen zou, zelfs als hij er redenen voor moest hebben, daan een onderzoek in te stellen! Wat de club bij mij vooral verdacht maakt is de achteruitgang, die hier geen enkel normaal doel kan hebben. Immers, voor een inval van de politie behoeft niet gevreesd te worden, want elk spel is in de club toegelaten en wordt zelfs door de wet beschermd. Een diensttoegang kan het niet zijn, vermits Populous hem gebruikt om onopgemerkt te verdwijnen, zodat er maar een mogelijkheid is, namelijk dat er in een gedeelte van het gebouw dingen gebeuren, die voor de buitenwereld verborgen moeten blijven! Het plan van Rafles begon nu voor Charles duidelijke vormen te krijgen: in

plaats van in de strik te lopen die Populous zo geraffineerd had gespannen, zou de grote avonturier het wapen tegen Populous zelf keren. De gehele bende zou waarschijnlijk in de rue St. Philippe op de loer liggen, zodat er in de speelclub weinig of geen bewaking meer zou zijn. Slechts iemand met het doorzicht van de grote avonturier was in staat om op dergelijke wijze de tactiek van zijn tegenstanders ten voordele van zijn eigen plannen uit te buiten. De ogen van de jonge man glinsterden en een blijde glans verdreef de somberheid, die tot nu toe zijn gelaat had gekenmerkt. Ook James bromde van genoegen en wachtte slechts op het sein van zijn meester om handelend op te treden. Hun ongeduld zou niet al te lang op de proef worden gesteld, want nadat Rafles van kledij had verwisseld, 'n voorbeeld dat ook door Charles werd gevolgd en beiden zich van enkele onmisbare werktuigen en wapens hadden voorzien, begaven de drie vrienden zich met snelle tred naar de auto. Ofschoon Rafles er James niet van had kunnen weerhouden deel te nemen aan de tocht, weigerde hij toch beslist dat de reus achter het stuurwiel plaats zou nemen. Hij stond erop dat de gekwetste, samen met Charles, achterin zou gaan zitten, terwijl hij zelf de wagen zou besturen. En enkele minuten daarna snorde de auto in pijlsnelle vaart in de richting van Monte-Carlo, drie mannen met zich voerend, vervuld van wraaklust, een ontembare wil om te overwinnen en vol koortsig verlangen om de strijd aan te gaan...

Wilt ge een GRATIS abonnement?
WERFT DAN 4 ABONNE'S
VOOR MINSTENS 12 NO'S.

Zie hiervoor pag. 32.

HOOFDSTUK V.

WAAROM OPHELIA NIET SCHREEUWDE EN WAARIN INSPECTEUR LANGLET ZICH VERBAAST.

Het was een geheel nieuwe ondervinding voor Ophelia, op het ogenblik dat ze door Populous' trawanten hardhandig werd gekneveld en naar buiten in de wachtende auto werd gebracht. In een flits nog had zij gezien hoe James zich wanhopig tegen een overmacht van een zestal schurken verdedigde, terwijl het bloed hem voortdurend over het gezicht liep. Zelf was zij niet bij machte geweest om zich meer dan één ogenblik te verzetten, want alles was zó bliksemsnel gebeurd dat er haar zelfs geen tijd overbleef om te schreeuwen. Gebonden aan handen en voeten en met een prop in de mond, die haar bijna belette te ademen werd ze vrij onzacht achter in de wagen geduwd, die een tiental minuten daarna in razende vaart over de weg schoot. Met diepe angst over het lot van James en verbitterd op haarzelf, om de wijze waarop ze zonder enig verzet was overmeesterd, martelde ze haar geest tijdens de rit, die ongeveer na een kwartier beëindigd werd. Andermaal voelde ze dat zij werd opgetild en langs een smalle, donkere gang en daarna langs een reeks trappen naar beneden werd gedragen. De behandeling die haar ditmaal te beurt viel vertoonde helemaal geen vergelijking met die welke zij tijdens haar gevangenschap in de villa van professor Zukor had ondergaan. In al zijn misdadigheid was de professor nog steeds een soort gentleman geweest, die ervoor waakte, dat haar vanwege zijn kornuiten niet de minste hinder werd veroorzaakt. De boeven echter welke in dienst van Populous stonden, want zij twijfelde er geen ogenblik aan, dat haar ontvoering het werk

was van de Griek, namen heel wat minder consideratie en Ophelia rilde telkens van afgrijzen toen hun handen haar aanraakten. Uit de gesprekken die de mannen voerden en mede ook door de brutale wijze waarop ze haar aanpakten, begreep het meisje dat haar lot alles behalve rooskleurig was en snel hulp zou dienen op te dagen, wilde ze niet hopeloos verloren zijn. En vertwijfeld vroeg ze zich af, waarvan die hulp wel zou kunnen komen: Rafles bevond zich in de handen van de politie, terwijl James... doch over diens lot durfde ze niet verder na te denken, daar ze het ergste vreesde. Alleen Charles nog was de enige die zou kunnen handelen, maar het meisje huiverde bij de gedachte dat de jonge man het alleen tegen de boeven zou moeten opnemen. Zoals de zaken verlopen waren, was het inderdaad zeer twijfelachtig dat Charles in staat zou zijn, in laatste instantie het lot nog te doen keren en Populous loon naar werken te geven.

Het was voor Ophelia al een hele opluchting dat ze zich momenteel alleen in een vochtige, slechts door een klein lampje verlichte kelder bevond met als enige meubilering, een wrakke tafel en dito stoel en een soort brits, waarvan een kwalijk ruikende strozak het meisje met afkeer vervulde. De banden waren haar afgenomen en ook de prop uit haar mond was verwijderd geworden, zodat ze tenminste al dit voordeel had, dat eventueel verdere vernederingen haar gespaard bleven. Met haar hoofd op haar handen gesteund, zat ze aan de wrakke tafel en ofschoon haar geest gekweld werd door zorgen, en de ondergane emoties haar zenuwen totaal hadden ontreddeerd, voelde ze hoe de slaap haar langzaam overmande, zodat ze onwillekeurig de ogen sloot en in een lichte sluimer, die het midden hield tussen slaap en waken, verzonk...

tigheid en wraak, die bij de achteruitgang van Populous' speelclub arriveerden. Rafles had de auto een vijftigtal meters vandaar, in een smalle zijstraat geparkeerd, zodat elk ontijdig alarm als het ware uitgesloten was. Het had de grote avonturier weinig moeite gekost de betreffende deur te vinden; dat ze stevig gesloten was, vormde slechts een bijkomstige hinderpaal, want na enkele seconden bezweek het ingewikkelde slot onder de vakkundige vingers van Rafles, wiens specifieke werktuigen hun weerga niet vonden over de gehele wereld. De drie mannen slopen vlug de gang in, terwijl de grote avonturier de deur zorgvuldig weer sloot. Alles in dit gedeelte van het gebouw, ademde een stilte en rust, die in vreemde tegenstelling stonden, niet alleen met de bedrijvigheid die in de speelzalen heerste, maar ook geheel in tegenstrijd waren met karakter van de plaats. Indien de drie vrienden niet volkomen overtuigd waren geweest van Populous' misdadigheid, dan zouden ze misschien nog zijn gaan twijfelen aan de juistheid van hun conclusies.

Er stond echter te veel op het spel, dan dat de drie mannen zich met dergelijke overwegingen zouden bezig houden. Ze wisten dat ze zich doodeenvoudig niet vergissen konden en dat hun nog slechts enkele uren restten om de uitslag van hun strijd met de Griek in hun voordeel te doen omslaan.

Rafles aarzelde dan ook geen ogenblik om de gang af te lopen, gevolgd door een evenveel op actie beluste Charles en James. Voor de deur, die kennelijk naar de kelder-verdiepingen leidde, hield de grote onbekende even halt, om zijn vrienden nog in laatste instantie een paar instructies toe te fluisteren. Daarna speelde alles zich in een bliksemsnel tempo af: in een handomdraai forceerde Rafles het minder ingewikkelde slot en stormde vliegensvlug de trap af naar beneden, op de voet gevolgd door beide vrienden. Met vlammeende ogen, als een engel der wraak en van de verschrikking, viel hij binnen in het kleine vertrekje waarvan hij het lichtschijnsel had opgemerkt bij

Het waren drie van onverzettelijkheid vervulde mannen, als demonen van gerech-

het afdalen; bijna even gelijktijdig stonden Charles en James in het vertrek en de ontsteltenis der twee bewakers, die aan een kleine tafel hadden zitten kaartspelen, was zó groot, dat ze vanaf het eerste moment aan geen tegenstand konden denken. Ze hielden hun kaarten krampachtig in de hand en hun gezichten drukten tegelijkertijd schrik, verbazing en ongeloof uit. Er zou hun echter geen gelegenheid geboden worden aan enig verzet te denken, want vooreerst ze zich tenvolle van de werkelijkheid bewust werden, bevonden zij zich in de stevige greep van James, die weinig zachtmoedig met beide individuen omsprong. Intussen had Charles reeds hun zakken van wapens ontdaan, terwijl Rafles een dreigend uitzienende revolver op hen gericht hield.

Nadat Charles met een hoofdknik aan zijn vriend te kennen had gegeven, dat beide boeven van alle moordtuigen waren ontdaan, gaf de grote avonturier aan James het bevel, de beide halfgewurgde en naar adem snakkende sujetten los te laten, 'n bevel dat door de reus met tegenzin werd opgevolgd.

Hierop wendde Rafles zich met een toon van koude, betekenisvolle beslistheid tot de beide schurken:

— Luistert goed, jullie daar! Ik zal geen enkel risico met jullie nemen! De eerste die niet secuur alles doet wat ik hem opdraag, tekent zijn eigen doodvonnis, want ik zou jullie zonder de minste aarzeling en in volle gemoedsrust neerleggen!

De toon waarop deze woorden werden uitgesproken, liet de bandieten niet de minste twijfel nopens de inzichten van de spreker. En, ofschoon voor geen klein geruchtje vervaard, lazen ze in de blikken der drie mannen een onverzettelijkheid, die hun de schaduw van de dood van dichtbij deed voelen! Ze huiverden een onderdeel van een seconde en werden lijkleek. Ze wisten dat de minste aanleiding zou volstaan, om de dreigend in hun richting gewende loop van de revolver, waar ze als gefascineerd naar keken, dood en verderf te zien uitbraken en

hielden zich krampachtig stil en onbeweeglijk.

— Luister goed naar wat ik zeg, vervolgde Rafles. En zich tot de dichtstbijstaande boef wendend, vroeg hij:

— Ongetwijfeld is hier een of ander toestel, waarmee jullie in verbinding kunnen treden met boven, is het wel?

Dé aangesprokene knikte en zei stamelend:

— Er is telefoon, monsieur.

— Uitstekend! zei Rafles. Bel dan onmiddellijk naar boven en vraag Monsieur Brûlé direct naar hier te komen. Zeg al wat je wil om hem te overtuigen, maar ik raad je aan je stem goed in bedwang te houden en een verhaaltje te vertellen, dat hem volkomen overtuigt. Indien je mislukt... nu, je zult wel begrijpen wat ik bedoel, is het niet?

Rafles wierp een veelbetekenende blik op de revolver en de boef rilde even, terwijl hij een paar keren moeilijk slikte. Onder het waakzaam oog van Rafles liep hij op een klein muurkastje toe, opende het, nam met trillende hand de hoorn van het aldaar opgehangen telefoontoestel en draaide een nummer. Haast onmiddellijk klonk een metaalachtige stem in het apparaat, waarop de gevangene op gejaagde, hortende toon begon:

— Baas, hier is Coccon. Het meisje, je weet wel, is zó raar beginnen doen, het is echt akelig! Neen, het is geen comédie, kom vlug! Ik durf de verantwoordelijkheid niet verder te dragen! Er klonk nog iets in het toestel en daarop hing Coccon, zoals hij zichzelf genoemd had, de hoorn weer op.

— Hij komt direct, zei hij toonloos, zich tot Rafles wendend.

— Héél goed, Shakespeare! antwoordde de grote onbekende ironisch, je hebt bepaald een dramatisch talent, want je verhaaltje klonk werkelijk overtuigend. Luister nu echter goed naar wat ik je zeg. Je gaat op je stoel daar, aan tafel zitten, tot je baas goed en wel binnen is. Haal je echter geen stomiteiten in het hoofd want ik hou je voortdurend op de korrel, gesnapt?

De man knikte verslagen en ging zonder tegenstribbelen zijn plaats innemen.

Vervolgens wendde Rafles zich tot Charles en zei:

— Charles, neem jij dat ander stuk gangster onder je hoede en dwing hem Miss Ophelia te bevrijden. En zich tot James richtend:

— En jij, James, stel je naast de deur op en grijp monsieur Brûlé bij de kraag, zodra hij zich vertoont. Zorg ervoor dat hij je niet ontglipt!

— Wees maar niet ongerust, Sir, zei de reus grimmig, terwijl hij met welgevallen een vertederde blik op zijn zware handen wierp. Charles verwijderde zich met de andere boef, die hij voor zich uit dreef, terwijl hij hem met een revolver in de rug porde. Pas was hij het vertrek uit, of de directeur van de speelculb arriveerde hijgend. Bij zijn binnentreden wierp hij een woedende blik in de richting van Coccon, die aan de tafel wezenloos voor zich uit staarde. Hij kreeg echter geen gelegenheid iets te zeggen, want meteen sloten de ijzeren vuisten van James zich om zijn hals. Alsof het een baby gold, tilde James de directeur van de vloer op en plaatste hem voor Rafles. Eerst toen liet de reus zijn prooi los en hijgend viel monsieur Brûlé tegen de muur aan.

Daar de rol van Coccon nu afgelopen was, gaf de grote avonturier aan James opdracht, de boef te knevelen en verder onschadelijk te maken, iets wat de reus met volkomen overgave en grimmige nauwgezetheid volbracht.

Vervolgens wendde Rafles zich tot de nog steeds naar adem hijgende dikkerd en zei, terwijl een ironisch lichtje in zijn ogen danste:

— Wel, Monsieur le directeur, hoe vind je de verrassing? Heb je hier of daar in je zakken niet enkele valse duizend franc biljetten?

Brûlé streek met de tong over zijn droge lippen, wierp een schuwe, vreesachtige blik op de spreker die hij veilig en wel in de gevangenis had gewaand en zei dan met een

jammerlijke poging om zijn figuur te redden:

— Ik vraag wel excuus; dat met die bankbiljetten moet een jammerlijke vergissing geweest zijn.

Rafles barstte in een luide schaterlach los:

— De drommel hale je! Wat ben jij een vermakelijk mispunt!

Op dat ogenblik verscheen de tweede bandiet opnieuw in het vertrek, gevolgd door Charles en een stralend glimlachende Ophelia. En terwijl James de maat van Coccon dezelfde bewerking deed ondergaan als de laatste, wendde de grote avonturier zich weer tot de directeur:

— En de gevangenneming van dit meisje? — hierbij wees hij in de richting van Ophelia — dat was zeker ook een vergissing? Of beschouw je dat liever als een van je specifieke grappen? En de manier waarop je mannen mijn vriend daar — hierbij wees Rafles op James — hebben toetgetakeld? Welke naam geef je daar dan aan?

De directeur sloeg de ogen neer en zweeg. Hij had allerminst op een dergelijke ontknoping gerekend en een groot angstgevoel beving hem. Op bevel van Rafles nam hij op zijn beurt de telefoon van de haak en stelde zich in verbinding met Madelon, de kassier, die eveneens naar de kelder werd ontboden. Alles speelde zich nogmaals af, zoals bij de komst van Brûlé en zowel de directeur als de kassier, wisten dat ze het spel verloren hadden en dachten geen van beiden aan enig verder verweer. De twee gebonden bandieten werden elk afzonderlijk in een der keldergewelven opgesloten en James, die dat werkje voor zijn rekening had genomen, kwam met bleek, vertrokken gezicht terug. De woorden die hij Rafles toefluisterde, vervulden deze met ontzetting. Het bleek namelijk dat de twee vertrekken een viertal, door de ratten afgevreten, skeletten bevatten en de boeven hadden gegild van angst, toen ze op hun beurt in die cellen werden opgesloten. Met het oog op de aanwezigheid van Ophelia, gaf de grote avonturier James een wenk, waaruit de reus begreep dat hij de

gruwelijke ontdekking voorlopig voor zich moest houden. Rafles was van oordeel dat, hoe de mededeling hem ook geschokt had, de verdere afwikkeling van de gehele geschiedenis tot het domein der politie behoorde. En eerst toen ze zich terug te Londen bevonden, werd Charles van de ontdekking in kennis gesteld, zodat de jonge man dit avontuur te boek stelde onder de titel: „Het Moordenaarshol te Monte-Carlo”.

Met een grimmig gevoel in het hart, beval Rafles Brûlé en Madelon langs de achteruitgang te vertrekken, nadat hen door James de handen stevig op de rug waren gebonden en ook hun voeten van een touw waren voorzien, zodat ze slechts stapje voor stapje konden gaan en dus onmogelijk een poging zouden kunnen doen om te ontsnappen. Rafles wou de zaken zo vlug mogelijk afwickelen en daarom was het nodig dat hij de twee bijzonderste handlangers van Populous onder geregeld contrôle hield. Zowel hij, als James, Charles en Ophelia begrepen dat het laatste bedrijf van het avontuur een aanvang had genomen en het meisje, evenals Charles weigerden dan ook pertinent naar de villa te vertrekken en daar op de komst van Rafles en James te wachten zoals de grote avonturier aan beiden voorstelde. Noodgedwongen moest Rafles zich neerleggen bij hun besluit, de tocht naar Populous' werkelijke schuilplaats, die Brûlé bekend had gemaakt, mede te maken. De directeur en de kassier werden achterin de auto tussen Charles en James geplaatst, terwijl Ophelia voorin kwam te zitten. Alvorens achter te starten, verdween de grote avonturier nog even in de speelclub, nadat hij de directeur van zijn sleutelbos had ontlast. Een tiental minuten later was hij alweer terug en naar Charles opmerkte, vertoonden de brede zakken van zijn lichte overjas een opmerkelijke dikte.

De hele tocht verliep verder als een vlotte film, zonder enige hapering. De auto bereikte de woning van Populous en samen met Charles steeg Rafles uit. Ophelia zou in de

wagen blijven, evenals James, die toezicht op de beide gevangenen moest houden.

De gesloten deur van Populous' woning bood geen moeilijkheden aan de grote avonturier en alles geschiedde zo geruisloos, dat ze de slaapkamer van de Griek bereikten, zonder dat deze ook maar iets had gehoord. Populous zat in een met gouden draken geborduurde, Chinese kamerrok voor een klein Louis Quinze schrijftafeltje, op het moment dat beide vrienden de deur openwierpen:

— Goeden avond, schone bloem! begroette Rafles zijn tegenstander, hier zijn we dan nog eens!

Populous, die bij het gerucht der opengaande deur was opgeschrokken, draaide zich in zijn stoel om en keek volledig overrompeld naar beide binnentredenden. Het schemerde hem voor de ogen en een koude rilling ging door hem heen. Hij had zich zo zeker van de overwinning gevoeld, dat de verschijning van de grote avonturier hem volkomen weerloos maakte.

— Populous, vervolgde Rafles, terwijl zijn stem een harde klank kreeg, ik kom onze rekening vereffenen! Je loopbaan als misdadiger is ten einde en als er ergens in het hiernamaals een hogere gerechtigheid bestaat, zal je samen met je vriend Zukor de zwaarste tuchting kunnen delen. Voor schurken van jouw slag, bestaat er geen genade noch vergiffenis, noch op deze aarde, noch aan de andere zijde van het graf. Ik geef je één minuut, niet om vergiffenis voor je misdaden af te smeken, maar enkel om je met je dood te verzoenen!

Een uitzinnige, woeste angst flitste op in de ogen van de Griek, die zich als een rat in de val voelde. Hij dacht aan de moordenaarsbende die in de rue Philippe de komst van Rafles' helper afwachtte en verwenste zichzelf, omdat hij zich geheel op de plannen van Brûlé had verlaten. Hij wist, dat hij van Rafles geen genade te verwachten had; tastend gleed zijn hand, die voor de blikken der beide mannen verborgen was, onder de middelste bureaulade. Zij vond de kleine, aldaar voor uiterste nood verborgen dolk...

Plots, als een tijger in zijn kooi, vloog Populous bliksemsnel uit zijn stoel op en vloog op de grote avonturier toe! Dit speelde zich af in een ondeelbaar ogenblik van een seconde zo, dat Rafles één moment te laat reageerde. De met de dolk gewapende, opgeheven hand van Populous vloog in de richting van Rafles' borst, vooraleer deze op zelfverdediging was bedacht. Op dit ogenblik echter, kwam Charles in actie, duwde zijn vriend met een krachtige stoot uit de deuropening weg, juist op het moment dat het wapen in Rafles' borst zou terechtkomen. De grote avonturier wankelde de kamer in, terwijl de voet van de jonge man uitschoot... Populous, die met alle kracht had toegestoten, doch slechts een ledige ruimte had gevonden, was reeds gedeeltelijk uit zijn evenwicht, struikelde toen nog over Charles' voet, om, via de deuropening met een zware plof, voorover in de gang te vallen. Een luide, ijzingwekkende gil weerklonk, die beide vrienden het haar ten berge deed rijzen. Vlug snelde Rafles op de Griek toe, wiens lichaam in een pijnlijke kramp lag te wentelen. De grote avonturier boog zich over Populous heen en draaide hem op de rug. De ogen van de Griek stonden reeds glazig terwijl zijn gelaat een waskleur aannam. Spoedig werd alles duidelijk voor beide vrienden, toen Rafles met een peinzende uitdrukking de dolk van de vloer opnam. Het was een scherp geslepen, kristallen wapen, waarvan de punt was afgebroken. Een kort onderzoek van het levenloze lichaam van Populous, bracht aan het licht dat de Griek in zijn val, op zijn eigen wapen terecht was gekomen; de dolk was hem in de borst gedrongen en de afgebroken punt was in het vlees blijven zitten. Eén blik op het moordtuig bracht de grote avonturier volledige opheldering. De dolk was van binnen hol en was dusdanig vervaardigd, dat de scherpe punt onherroepelijk moest afbreken, wanneer hij op grote tegenstand stuitte... En op hetzelfde ogenblik dat dit zou gebeuren kwam er een vloeistof vrij, van een ongemeen snelwerkend gif, hetgeen bij ver-

menging met het bloed, in enkele ogenblikken de dood tengevolge had.

Peinzend keek Rafles neer op het zielloze lichaam. Daarna wendde hij zich tot Charles, die met afgrijzen de gehele tragedie had gevolgd:

— Kom Charles! Populous heeft zichzelf deze dood bereid en als je het mij vraagt, komt hij er genadiger af dan hij eigenlijk verdiende. En nogmaals ben jij het, Charles, die mij van een wisse dood hebt gered!

— Ik deed het geheel willekeurig, zei de jonge man verward en nog steeds niet geheel van de schok bekomen.

— Dat doet er niet toe, antwoordde Rafles met een lichte glimlach en enigszins vermoeid. Laten we nu echter vlug gaan, anders worden Ophelia en James nog ongerust.

Vlug verlieten beide vrienden het vertrek en vonden het meisje en de reus reeds vol onrust over hun lange wegblijven. Bij een vragende blik van Ophelia, zei Rafles kort:

— Populous heeft zichzelf berecht, miss Ophelia. Moge de gerechtigheid van de dood hem genadig zijn!

Het meisje huiverde even en zei dan met een zucht van verlichting:

— Ik ben blij dat het zo verlopen is. Ik had niet graag gezien dat jij of Charles...

Rafles stelde haar met een welbegrepen blik gerust en bracht de auto op gang. Nu begon het naspel...

**
*

Inspecteur Langlet werd door een lang en aanhoudend schellen uit zijn eerste, diepe slaap gewekt. Hij vloekte binnensmonds toen hij rillerig uit zijn warme bed stapte, zich van zijn pyjama ontleed en zich mopperend aankleedde. Hij verwenste het ogenblik, waarop hij zijn baantje had aangenomen en nog slechts een marionet was geworden. Waarschijnlijk betrof het weer een of ander boodschap van het commis-

sariaat, die niet telefonisch kon worden medegedeeld.

Nog steeds uit zijn humeur, spoedde hij zich naar beneden, want die verwenste bel bleef al maar door rinkelen. Met een nijdige ruk opende hij de voordeur... en bleef als aan de grond genageld van verbazing, met open mond, voor zich uit staren.

— Goeden avond, inspecteur! zong de spottende stem van Rafles; of moet ik soms zeggen: goede nacht?

Langlet kon zo spoedig geen woorden vinden, doch toen hij enigszins van zijn verbazing bekomen was, ontsnapte aan zijn mond een term die Rafles berispeld, doch kennelijk geamuseerd deed zeggen:

— Foei, inspecteur! En dat in aanwezigheid van een dame!

Eerst nu merkte Langlet het hele gezelschap op. Hij herkende in de eerste plaats Brûlé en Madelon en vervolgens Charles en Ophelia. Hij begreep helemaal niets van de situatie en martelde tevergeefs zijn hersens om de aanwezigheid van sir Neville, die hij veilig en wel in een cel van het commissariaat waande, te verklaren.

— Kom, inspecteur, zei Rafles op kwasi-verwijtende toon; wees niet zo onbeleefd om in de deuropening te blijven staan. Verleen ons even gastvrijheid en je zult zien dat het de moeite alleszins loont!

Schoorvoetend, nog steeds niets van de toestand begrijpend, voldeed Langlet tenslotte aan het verzoek. Hij ging zijn ongevraagde gasten voor naar de zitkamer en eerst toen allen waren binnengetreten, bemerkte hij hoe Brûlé en Madelon toegetakeld waren. Vooraleer hij echter protest kon aantekenen, legde Rafles hem het zwijgen op. Omstandig, doch met weglating van enkele bijzonderheden waarmee hij meende de inspecteur niet vertrouwd te moeten maken, diste hij de geschiedenis van Populous, Brûlé en Madelon op. Onmiddellijk werd de inspecteur geboeid en onder-

brak de spreker geen ogenblik. Toen hij bemerkte dat beide gevangenen, die nog altijd diep onder de indruk van Populous' dood waren, niet de minste poging deden om iets der hun ten laste gelegde feiten te ontkennen, werd zijn interesse nog groter. En toen Rafles tenslotte eindigde met de woorden:

— Zo zie je, inspecteur, dat het noodzakelijk was dat ik even mijn cel verliet. Ik hoop echter dat je het niet erg vind als ik er niet meer in terugkeer! Langlet schudde enkel maar afwezig met het hoofd. De onthullingen hadden hem zozeer onthutst, dat hij aan dergelijke „kleinigheden” niet meer dacht. Zonder te aarzelen belde hij het commissariaat op en gaf bevel alle beschikbare manschappen te mobiliseren. Nog dezelfde nacht wou hij het hele gebouw van de speelclub aan een grondig onderzoek onderwerpen, terwijl tevens opruiming diende te worden gehouden in de rue St. Philippe!

Nog voor de manschappen arriveerden, had Rafles afscheid genomen. En Langlet was zozeer onder de indruk van de prestatie van Sir Neville, dat hij er niet aan dacht, hem ook maar met één woord hiervan te weerhouden. Hoffelijk werden er handen geschud... en Langlet bleef met Brûlé en Madelon alleen...

**
*

Een paar uur later, terwijl Ophelia en James ter ruste waren gegaan, zaten Rafles en Charles in de stuurcabine van de Nautilus, die in de schemering van de nieuwe dag langzaam het blauwe water van de Middellandse zee doorkliefde. Een tijdlang had er een volkomen begrijpend stilzwijgen geheerst, tot Charles tenslotte de stilte verbrak:

— Wat ik zeggen wou, John, is dat niet

de eerste maal dat je een brandkast onberoerd liet? Ik zag je er wel naar kijken bij Populous, doch je wendde je er vlug van daan!

— Dat heb je zeer juist opgemerkt, Charles! antwoordde de grote avonturier met een lichte glimlach. Het stuitte me echter tegen de borst een dode te bestelen! En trouwens, de speelclub heeft me dit ruimschoots vergoed! Langlet zal een raar gezicht opzetten, als hij enkel het pakje valse bankbiljetten

vind, welke de rest vormen van degene die hij reeds in beslag nam!

Charles glimlachte. In het Oosten begon de hemel rood te kleuren; Raffles drukte op een handle en langzaam begonnen de waterreservoirs van de duikboot vol te lopen! De periscoop zonk traag naar beneden en werd tenslotte het enig zichtbare gedeelte boven de waterspiegel. Een nieuwe dag was aangebroken, een nieuw avontuur kon beginnen!

E I N D E.

Bericht voor onze lezers in België!

Zij, die hebben deelgenomen aan de kosteloze tombola van de Nieuwe Lord Lister Serie No. 5, waarbij 20 boeken verloot zouden worden, zullen in één der volgende nummers de lijst van prijswinnaars vermeld zien.

Prijswinnaars ontvangen hun prijs per post toegezonden

In deze serie is verschenen:

- Nr 1 — Rafles duikt weer op (*uitverkocht*)
- Nr 2 — Rafles in de onderwereld „
- Nr 3 — Rafles te New-York „
- Nr 4 — De koning der misdadigers „
- Nr 5 — De ontmaskering van John Rafles
- Nr 6 — De verloren stad
- Nr 7 — Goudzoekers in Afrika
- Nr 8 — De Radar-maniak
- Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger
- Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood
- Nr 11 — Een inbraak met vreemde gevolgen
- Nr 12 — Het Moordenaarshol te Monte Carlo

*Van deze nummers is nog een beperkt aantal te verkrijgen.
Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever*

POST-ABONNEMENTEN

voor de Nieuwe Lord Lister Serie kunnen met ieder nummer ingaan. Per 12 nummers is de abonnementsprijs f 4.20; voor België fr. 70.—

opgave voor Nederland aan:

Internationale Tijdschriftencentrale
„ATLAS”, Rio Grandelaan 41, Overveen

opgave voor België aan:

Uitgeverij Libris, Ant. v. Dijkstraat 36,
Antwerpen

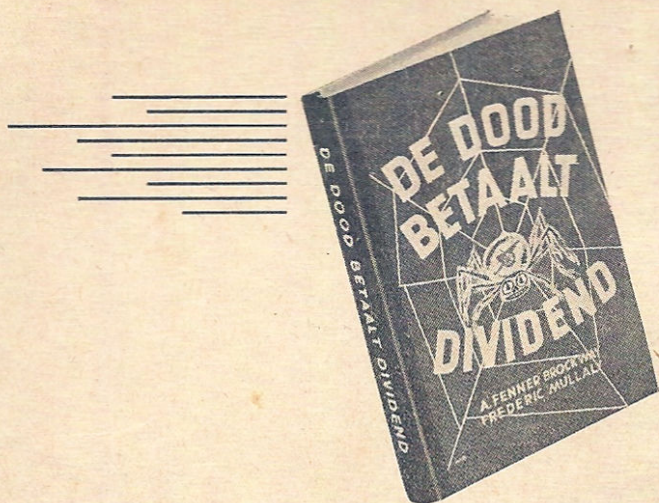
*Bij opgave van de namen en adressen van
4 nieuwe abonné's voor 12 no's en na ont-
vangst van resp. f 16,80 of 280.— franc,
ontvangt U, of een door U op te geven
persoon een zelfde serie van*

12 nummers GRATIS per post!

Over 14 dagen verschijnt Nr. 13

AVONTUUR IN MARSEILLE

HET GOEDE BOEK *goedkoop*

DE DOOD BETAALT DIVIDEND

A. Fenner Brockway en Frederic Mullaly

WEET U HÖE EEN OORLOG WORDT VEROORZAAKT?

Nee, dat kunt U niet weten, dat weet U alleen wanneer U een kijkje kunt nemen achter de schermen van de geheime diplomatie en de intrige politiek van de machtige internationaal aaneengesloten kartels van de wapenindustrie. Zo'n kijkje wordt U gegund in dit boek. U gelooft het niet? Begrijpelijk, wij geloofden het aanvankelijk ook niet. De schrijvers hadden de beschikking over een enorm documentatiemateriaal. Denk niet dat dit boek sensationele propaganda geeft; het is doorweven met nuchtere feiten en controleerbare gegevens.

Gebonden **2.65** 210 pagina's

Verkrijgbaar bij elke goede Boekhandel en bij:

UITGEVERIJ *Jedes* BOEK-ENGROS

ROKIN 174 • AMSTERDAM

*

VOOR BELGIË 45 Fr.:

UITGEVERIJ «LIBRIS» — Antoon van Dijkstraat 36 — ANTWERPEN